

Στάλτος

ISSN: 2529-170X

ΤΕΥΧΟΣ

113

ΑΘΗΝΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2023

ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΧΟΡΗΓΙΑ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:

«Διορθόδοξος Σύνδεσμος Πρωτοβουλιών Γονέων»
υπό την αιγίδα του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου
Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Γερωνύμου

Ίδρυτής: π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος (†)

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Επίσκοπος Μπουκόμπα κ. Χρυσόστομος,
Αρχιμ. Μελέτιος Στάθης, Οίκον. Ανδρέας Γκατζέλης, Κωνσταντίνος
Παπαχριστοδούλου

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ιασίου 1, Αθήνα

ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Οικονόμος Ανδρέας Γκατζέλης

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

Μητροπολίτης Βράτσας κ. Γρηγόριος, Βουλγαρία – Επίσκοπος Καρ-
πασίας κ. Χριστόφορος, Κύπρος – Επίσκοπος Σιεματίτσε κ. Βαρσα-
νούφιος, Πολωνία – Ηγούμενος Θεοφάνης Λουκιάνωφ, Ρωσία – Κα-
θηγητής Cipriani Streza, Ρουμανία – Επίσκοπος Μπουκόμπα κ. Χρυ-
σόστομος – Γεωργία Μπουρδάκου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός – Οίκον. Ανδρέας Γκατζέλης –
Κων/νος Παπαχριστοδούλου

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ:

«Πανελλήνια Ένωση Γονέων για την Προστασία του Έλληνορθόδοξου
Πολιτισμού, της Οικογενείας και του Ατόμου» (ΠΕΓ). Ταχ. Διεύθυν-
ση: Τ.Θ. 60120, 153 43 Αγία Παρασκευή Αττικής, Τηλ.: 210 6396665
Fax: 210 6082219, <http://www.ppu.gr> e-mail: pegppu@gmail.com.

DIALOGOS

OWNER:

Inter-Orthodox Union of Parents' Initiatives, under the auspices
of His Beatitude, Ieronimos, Archbishop of Athens and all Greece

FOUNDER:

Father Antonios Alevizopoulos (†)

DIRECTOR:

Rev. Kyriakos Tsouros, P.O. Box 60120 -
153 43 Aghia Paraskevi, Athens

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεί και αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ. Σκο-
πός μας είναι η ενημέρωση του Όρθοδόξου Πληρώματος στα
θέματα της σύγχρονης πλάνης και η προσφορά βοήθειας,
στό μέτρο του δυνατού, στα θύματα των νεοφανών αιρέσεων
και στις οικογένειές τους. Για να μπορέσουμε να συνεχίσουμε
την εργασία μας, είναι απολύτως αναγκαία η ήθικη και υλική
συμβολή σας. Προαιρετικές εισφορές για τη συνέχιση της έρ-
γασίας μας γίνονται με ευγνωμοσύνη δεκτές με ταχυδρομική
έπιταγή στη διεύθυνση της ΠΕΓ ή με τραπεζική έπιταγή στην

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,
ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: 180/296004-44,
IBAN: GR57 0110 1800 0000 1802 9600 444.

Έκτύπωση - κατασκευή

Αφοί Χ.Ε. ΔΟΥΚΑ & Σία Ο.Ε.
Λοϊράνης 11, Αχαρνάι, τηλ. 210 2382910

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Η Γιόγκα κατά τους διδασκάλους της», Α' μέρος, του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού	1
«Ομάδες αποκρυφισμού. Περί Μυήσεως», του Οικονόμου Ανδρέα Γκατζέλη	5
«Τό Μαύρο Βυζάντιο» και η θεωρία περί “Εβραιοποίησης” του Χριστιανισμού, του Κωνσταντίνου Παπαχριστοδούλου	10
«“Σημεία από τον ουρανό”, μία Όρθόδοξη θεώρηση των Άγνωστων Ταυτότητος Ίπταμένων Αντικειμένων (Α.Τ.Ι.Α.)», της Αγγελικής Χατζηγιάννου	15
«Θρησκεία - Βαβυλώνα», της Φωτεινής Περγιουδάκη	19

Ειδήσεις - Σχόλια

«Φεστιβάλ των Χρωμάτων», εκ της Ιεράς Μητροπόλεως Σταγών και Μετεώρων	21
«Προσπάθεια επίσημοποίησης των éναλλακτικών θεραπειών»	22
«Φεστιβάλ Γιόγκα»	22
«Συνέδριο Παραδοσιακής Αστρολογίας»	23
Ραδιοφωνικές εκπομπές	18

TABLE OF CONTENTS

“Yoga according to its teachers”, Part 1, by Protopresbyter Father Kyriakos Tsouros	1
“Occultist groups. Regarding initiation”, by Oekonomos Father Andreas Gatzelis	5
“Black Byzantium’ and the theory of ‘Jewification’ of Christianity”, by Constantinos Papachristodoulou	10
“Signs from the sky”, an Orthodox view of Unidentified Flying Objects (U.F.O.s’), by Angheliki Hatzioannou	15
“Religion - Babylon”, by Foteini Perghioudaki	19

News - Comments

“Festival of Colours”, by the Holy Metropolitanate of Stagoi and Meteora	21
“Attempt at formalization of alternative therapies”	22
“Yoga Festival”	22
“Traditional Astrology Conference”	23
Radio programmes	18

Η ΓΙΟΓΚΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ ΤΗΣ¹

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού
Γραμματέως της Σ. Έ. επί των Αίρέσεων

(Α' μέρος)

Α. Ως πρόλογος

Στήν έρευνά μας αυτή προσπαθήσαμε νά αξιοποιήσουμε, κατά τό δυνατόν, τήν έλληνική κυρίως βιβλιογραφία καταγράφοντας τίς κυριότερες Σχολές Γιόγκα, πού δραστηριοποιούνται στήν Έλλάδα καθώς καί τίς διδασκαλίες τών κυριοτέρων αὐθεντικῶν διδασκάλων τους καί τών έκφραστῶν της, ὅπως αὐτές ἐκτίθενται στά κείμενά τους. Τό πλήθος τών Σχολῶν καί ἡ ποικιλία τών διαφόρων ἐκδοχῶν καί μορφῶν της καθιστοῦν ἰδιαίτερος δυσχερῆ τήν κάλυψη ὅλων τών πτυχῶν τοῦ θέματος. Σέ κάθε περίπτωση, θά καταγράψουμε τόν ὀρισμό τῆς Γιόγκα πού δίνει κάθε αὐθεντικός διδάσκαλος καί τόν πραγματικό σκοπό της, πάντοτε κατά την διδασκαλία τών διδασκάλων της.

Στό τέλος θά δοῦμε τί λένε γιά τή Γιόγκα διάφοροι μελετητές πού ἀσχολήθηκαν εἰδικῶς μέ τό θέμα στή Δύση, θά παραθέσουμε τά κατά καιρούς δημοσιεύματα τοῦ Τύπου, ἀπό έκφραστῆς καί διαφημιστές της καί θά κατακλείσουμε τή μελέτη μας καταθέτοντας τήν Ὁρθόδοξη κριτική θεώρηση, ὅπως αὐτή διατυπώνεται ἀπό ἔγκριτους θεολόγους.

Β. Εἰσαγωγικά

Τό ἔτος 1893 συνήλθε στό Σικάγο τό «Α' Κοινοβούλιο τών Θρησκευτῶν τοῦ Κόσμου»,

1. Δέν ἔχομε οὐδεμία πρόθεση νά μειώσουμε ἢ νά προσβάλουμε τούς νέους διδασκάλους τῆς Γιόγκα στήν Δύση καί τούς ἀσκουμένους σ' αὐτή, ἢ νά προκαλέσουμε βλάβη σέ Κέντρα ἢ Γυμναστήρια πού τήν ἐντάσσουν στά προγράμματά τους. Μελετοῦμε τήν Γιόγκα ἀπό ἐπιστημονικῆς μόνον πλευρᾶς καί σεβόμαστε τίς διαφορετικές ἀπόψεις καί τά πρόσωπα πού ἀσχολοῦνται μ' αὐτή.

κύριος παράγοντας τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε ὁ Ἰνδός γκουρού Βιβεκάναντα (Swami Vivekananda). Τό Κοινοβούλιο αὐτό, στό ὁποῖο συμμετεῖχε καί Ρωμαιοκαθολικός ἐπίσκοπος, διεκήρυξε τή θεοσοφική θέση περί τῆς ἰδρύσεως μιᾶς «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας», θέση τήν ὁποία ὑπεστήριξε μέ ἐνθουσιασμό ὁ γκουρού Βιβεκάναντα. Ἐπιστρέφοντας ὅμως στήν Ἰνδία ἀποκάλυψε, μιλώντας στό Mandras σέ φοιτητές, τί πραγματικά ἐννοοῦσε: «Αὐτό εἶναι τό μεγάλο ἰδανικό πού βρίσκεται μπροστά μας καί ὁ καθένας πρέπει νά ὀπλιστεῖ -ἢ ἄλλω- **ση τοῦ κόσμου ἀπό τήν Ἰνδία**- τίποτε τό λιγότερο ἀπό αὐτό καί ὅλοι ἐμεῖς πρέπει νά ὀπλισθοῦμε καί νά τεντώσουμε γι' αὐτό τό σκοπό κάθε νεῦρο...Σήκω Ἰνδία καί κυριεύσε τόν κόσμο μέ τήν πνευματικότητά σου... Αὐτό πού πρέπει νά κυριεύσει τή Δύση εἶναι ἡ πνευματικότητα...»².

Μετά τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, μιά ἐντυπωσιακή ἐπέλαση ἰνδουϊστικῶν διδασκαλιῶν, θεωριῶν καί τεχνικῶν κατέκλυσε τόν Δυτικό κόσμο, μέ τήν ἐμφάνιση καί συμμετοχή πλήθους γκουρού, μέ ἀπίστευτη ποικιλία θεωριῶν καί προσφορῶν καί τήν ἐπιστράτευση μεγάλων προπαγανδιστικῶν μέσων.

Μεταξύ τών πλέον θελκτικῶν προσφορῶν, πού ἐντυπωσίασαν τόν δυτικό ἄνθρωπο, κύρια θέση καί ἐξάπλωση κατέκτησε ἡ Γιόγκα. Ὅπως διεκήρυξε ὁ γκουρού Osso, «Οἱ μέρες τῆς Τάντρα (Γιόγκα) ἐρχονται. Ἀργά ἢ γρήγορα, ἡ Τάντρα θά

2. Παρά π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, Ἀντιμετώπιση τών αἰρέσεων. Προβληματική καί στρατηγική, ἔκδ. «Διάλογος», Αθήνα 1996, σ. 181.

έκραγει για πρώτη φορά πάνω στις μάζες, γιατί για πρώτη φορά οί καιροί είναι ώριμοι να δεχθούν τό σέξ φυσιολογικά. Πιθανόν ή έκρηξη να έρθει από τή Δύση, γιατί ό Φρόιντ, ό Γιούνγκ, ό Ράιχ έχουν προετοιμάσει τό έδαφος. Χωρίς να γνωρίζουν τίποτε για τήν Τάντρα, έχουν βάλει τίς βάσεις για τήν ανάπτυξη της»³.

Όμως, στόν κατά συντριπτική πλειοψηφία χριστιανικό δυτικό κόσμο ή Γιόγκα δέν παρουσιάστηκε μέ τόν πραγματικό χαρακτήρα της, τόν ινδουϊστικό. Αυτό θά προκαλούσε έν πολλοίς αυθόρμητη αντίδραση. Έτσι, διαφημίστηκε ως είδος γυμναστικής μέ πολλά «πλεονεκτήματα», πού προσφέρει ήρεμία, χαλάρωση, ευξία, βελτίωση της ψυχικής και σωματικής υγείας, αλλά και πνευματικής αυτογνωσίας. Ό,τι ενδιαφέρει δηλαδή όλόκληρο τόν άνθρωπο, ως ψυχοσωματικό όν.

Διάφορες Σχολές ή Κέντρα Γιόγκα στήν Δύση, αποσιωπώντας τόν ινδουϊστικό θρησκευτικό χαρακτήρα της, τήν ντύνουν μέ φιλοσοφικό ένδυμα και προβάλλουν τά ευεργετικά αποτελέσματά της στόν νοΰ και στό σΰμα τών ασκουμένων. Δέν λείπουν βεβαίως και εκείνοι πού υποστηρίζουν, ότi ή Γιόγκα είναι ή «τελειότερη θρησκεία» και άλλοι, πού τήν συνδέουν μέ αρχαιοελληνικές παραδόσεις, ή πού επιδιώκουν να τήν συνδέσουν ακόμη και μέ πατερικά κείμενα, παραβάλλοντας τίς τεχνικές της μέ ασκητικές πρακτικές και τόν διαλογισμό μέ τήν προσευχή. Προωθεί έτσι ένα θρησκευτικό συγκρητισμό, έν άγνοία συνήθως τών ασκουμένων σ' αυτή. Υπάρχουν και εύαριθμες παραθρησκευτικές ομάδες της «Νέας Έποχής», πού χρησιμοποιούν τήν Γιόγκα ως μέσο ή όργανο, δηλαδή ως προσωπείο, για να προσελκύσουν ανίδεους και απληροφόρητους όπαδούς και στή συνέχεια να προωθήσουν τίς

δοξασίες τους, προσηλυτίζοντάς τους. Η προσπάθεια αυτή μάς θυμίζει τούς τρόπους και τίς μεθοδεύσεις δραστηριότητας πολλών ομάδων του κινήματος της «Νέας Έποχής», ενός καθαρά συγκρητιστικού κατασκευάσματος, πού ουσιαστικά υπηρετεί τόν σκοπό εγκαθίδρυσης μιās «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας», μέσα στήν όποία τά πάντα ίσοπεδώνονται.

Δημιουργήθηκαν έτσι παγκοσμίως πλήθος Κέντρων Γιόγκα και πολλά γυμναστήρια ένέταξαν τήν Γιόγκα στά προγράμματά τους, προσπαθώντας να τήν απομονώσουν ή να τήν διαφοροποιήσουν από τόν θρησκευτικό ινδουϊστικό χαρακτήρα της και τήν στενή σχέση της μέ τόν Ινδουισμό. Και επειδή τά είδη και τά συστήματα της Γιόγκα είναι πολυάριθμα, γεννήθηκαν και ανάλογα Κέντρα, πού τό καθένα διαφημίζει τό δικό του είδος. Όμως, όπως θά φανεϊ κατωτέρω, σέ όλα τά συστήματα ό σκοπός είναι ό ίδιος. Γράφει ό Τζέημς Μακάρτνεϊ: «Μιά και ή Γιόγκα απευθύνεται σέ κάθε τύπο άντρα, γυναίκας και παιδιού πού υπάρχει και επειδή δύο άνθρωποι στόν κόσμο δέν είναι ποτέ ίδιοι, όσον άφορā τή διανοητική και φυσική τους κατάσταση, αναπτύχθηκαν μερικές διαφορετικές σχολές Γιόγκα, καθεμιά μέ τή συγκεκριμένη της πλευρά, έτσι ώστε όλοι οί τύποι ανθρώπων να βρουν αυτό πού τούς ταιριάζει και κανείς να μή φύγει λέγοντας, ότi ή Γιόγκα δέν του ταιριάζει. Παρόλ' αυτά, όλες οί μορφές της Γιόγκα έχουν ένα κοινό σκοπό, πού είναι ή Προσωπική Βελτίωση (Self-Improvement) και ή Ανακάλυψη του Έγώ (Self-Realisation)»⁴.

Αλλά και από τό «Εύαγγέλιο του Σρί Ραμακρίσνα» πληροφορούμαστε, ότi: «Ο γιόγκι προσπαθεί να γνωρίσει τόν Παραμάτμαν, τήν Υπέρτατη Ψυχή. Τό ιδανικό του είναι ή ένοποίηση της ένσαρκωμένης ψυχής

3. Osso, Πνευματικότητα και σέξ, έκδ. Rebel Publishing, Αθήνα 1991, σ. 19.

4. Τζέημς Μακάρτνεϊ, Γιόγκα: τό κλεδί της ζωής, έκδ. «Μπουκουμάνη», Αθήνα 1997, σ. 22.

μέ την Υπέρτατη Ψυχή. Αποσύρει τόν νοῦ του ἀπό τὰ αἰσθητὰ ἀντικείμενα καί προσπαθεῖ νά τόν συγκεντρώσει στόν Παραμά-
τμαν. Γι' αὐτό τό σκοπό, στό πρῶτο στάδιο τοῦ πνευματικοῦ του ἀγώνα, ἀποσύρεται σέ ἀπομόνωση καί, μέ ἀδιάσπαστη προσοχή, δι-
αλογίζεται, ἀκίνητος, σέ μιά συγκεκριμένη
στάση»⁵.

Σέ πολλά κείμενα ὑπογραμμίζεται ἡ στενή σύνδεση τῆς Γιόγκα μέ τήν Μπα-
γκαβάτ Γκιτά (Τό τραγούδι τοῦ Κρίσνα), τό ἱερό βιβλίο τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ, ὅπου δίνε-
ται ἡ ἐντολή γιά τήν ὑποχρεωτική ἄσκησή
της. Λέει ὁ Κρίσνα: «Σταθερός στή Γιόγκα,
ὦ Νικητὴ τῶν Ἀγώνων, νά ἐκτελεῖς τὰ ἔργα
ἐγκαταλείποντας κάθε προσκόλληση καί
μένοντας ἴδιος καί στήν εὐτυχία καί στήν
ἀποτυχία. Ἡ ἀταραξία Γιόγκα καλεῖται»⁶.

Επίσης, ὑπογραμμίζεται, ὅτι τήν Γιό-
γκα τήν συστηματοποίησε ὁ Πατάντζαλι
(2ος π.Χ. αἰ. περίπου). Ἀκόμη καί ὁ γκουρού
Κιρπάλ Σίνγκ, τῆς παράδοσης Σάτ Μάτ-
Ρουχανί Σάτσανγκ, στό κεφάλαιο «Κατα-
γωγή καί τεχνική τοῦ συστήματος τῆς γιό-
γκα», γράφει: «Ἀπό τήν Γιατζναβάλκνα
Σμρίτι, μαθαίνουμε πῶς ὁ Χιρανιαγκάρμπα
(Μπράχμα) ἦταν ὁ ἀρχικός δάσκαλος τῆς
γιόγκα. Ἀλλά τό σύστημα τῆς γιόγκα, ὡς
σύστημα, διαδόθηκε πρῶτα ἀπό τόν Πατάν-
τζαλι, τόν μεγάλο διανοούμενο καί φιλόσο-
φο, στίς Γιόγκα Σούτρα του, λίγο καιρό πρίν
ἀπό τή Χριστιανική περίοδο. Αὐτό τό γιογκι-
κό σύστημα εἶναι μία ἀπό τίς ἐξι σχολές τῆς
Ἰνδικῆς φιλοσοφίας (Κχάτ Σάστρα) πού συ-
στηματοποιήθηκαν καί ἀναπτύχθηκαν γιά
νά βάλουν σέ τάξη τήν Ἰνδική σκέψη γιά ὅ,τι
ἀφορᾷ τό σύμπαν, τήν ἀτομική ψυχή καί τήν
μεταξύ τους σχέση»⁷.

5. Ἑλληνική μετάφραση, ἔκδ. Κονιδάρη, Αθήνα 1992, σ. 108.

6. Μπαγκαβάτ Γκιτά, (Τό Τραγούδι τοῦ Κρίσνα), μετά-
φραση Θεοδώρου Μπαντουβᾶ, κεφ. Β', 48, ἔκδ. «Καρδαμί-
τσα», Αθήνα 1979, σ. 67.

7. Κιρπάλ Σίνγκ, Τά συστήματα τῆς Γιόγκα. Ἡ κορῶ-
να τῆς ζωῆς, ἔκδ. «Πύρινος Κόσμος», Αθήνα 1980, σ. 10.

Μετά ἀπό τίς γενικές αὐτές ἐπισημάν-
σεις, ἄς δοῦμε πρωτίστως τί διδάσκουν οἱ
αὐθεντικοὶ διδάσκαλοι τῆς Γιόγκα.

Γ. Διδασκαλία τῶν αὐθεντικῶν γκουρού τῆς Γιόγκα

Σουάμι Βιβεκάναντα

Ὁ Σουάμι Βιβεκάναντα, δίνοντας τόν
ὀρισμό καί ὑπογραμμίζοντας ποιός εἶναι
ὁ χαρακτήρας τῆς Γιόγκα, γράφει: «Γιόγκα
λοιπόν εἶναι ἡ φιλοσοφική θεώρηση μέ τή
συγκέντρωση τοῦ νοῦ καί ἡ μεθόδευση στήν
πράξη, ἔπειτα ἀπό ὀρισμένες ἀσκήσεις ἀνα-
πνοῆς, τῆς πραγματοποίησης τῆς ἑνώσης
ταύτισης τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Ἀπόλυτο, τό
Ἀπειρο, τό Θεῖο, μέ σκοπό νά πετύχει τή λύ-
τρωσή του.

Θά λέγαμε, ὅτι εἶναι κάτι σάν τήν ἐσχα-
τολογική τελείωση τῆς Χριστιανικῆς φιλο-
σοφίας, τῆ Θεώσης. Τή Γιόγκα θά πρέπει ἐξ
ἄλλου νά τήν τοποθετήσουμε στόν τόπο,
στόν χρόνο κι ἀνάμεσα στίς θρησκευτικές
ἀντιλήψεις τῶν πνευματικῶν ὁδηγῶν τῶν
λαῶν τῆς Ἰνδίας, μέσα στούς ὁποίους κα-
τά τή διάρκεια τῶν αἰώνων πού πέρασαν,
βλάστησε, ἄνθισε κι ἔδωσε τούς ὠραίους
καρπούς της.

Ἡ Γιόγκα ὁμως εἶναι ἡ Ἐπιστήμη τῶν ἐπι-
στημῶν, γεμάτη ἀπό τή Σοφία καί τήν ἐμπει-
ρία τῶν πνευματικῶν γιγάντων τῆς ἀρχαίας
Ἰνδίας, πού ζεῖ πάνω ἀπό 5000 χρόνια, ἀλλά
πού μέσα στούς αἰῶνες ξεχάστηκε, παρα-
ποιήθηκε καί διαστρεβλώθηκε, ὥστε νά γί-
νει ἀκόμα κι ἀντικείμενο ἐκμετάλλευσης
στά χέρια ἀσυνείδητων καί ἡμιμαθῶν πω-
λητῶν μυστηρίου...»⁸.

Καταγράφοντας τή σχέση της μέ τόν
ἰνδουιστικό πανθεϊσμό, ὅπου ἡ «θεότητα»
ταυτίζεται μέ τήν κτιστή φύση, γράφει: «Ἡ
Γιόγκα πιστεύει πῶς κάθε ψυχή εἶναι Θεία
"δυνάμει", προορισμένη νά ἐκδηλώσει μέ-
σα της τή Θεότητα ἐλέγχοντας ἐξωτερικά

8. Σουάμι Βιβεκάναντα, Γιόγκα, ἔκδ. «Δίβρης», Αθή-
να 1983, σσ. 18-19.

κι έσωτερικά τήν κτιστή φύση. Λέει πώς τά μονοπάτια γιά τήν κορυφή τής πυραμίδας είναι πολλά καί δύσβατα, όλα όμως συγκλίνουν τό ίδιο πρός τήν κορυφή.

Οί δρόμοι τής Γιόγκα γιά τό φτάσιμο στην τελειότητα είναι ή εργασία, ή δράση (Κάρμα - Γιόγκα), ό έλεγχος τής κτιστής φύσης (Ράτζα- Γιόγκα), ή Τέλεια Γνώση (Ζνάνι - Γιόγκα) καί ή χωρίς όρια τέλεια απάρνηση μέσα από τήν Αγάπη (Μπάκτι - Γιόγκα).

Γιά τό Γιόγκι τά πιό πάνω είναι ή πεμπτονσία τής θρησκείας. Όλα τ' άλλα (τό τυπικό ή δογματικό μέρος τής θρησκείας, τά βιβλία, οί ναοί, δέν είναι παρά δευτερεύουσες λεπτομέρειες»⁹.

Έτσι αποδεικνύεται, κατά τόν Σουάμι Βιβεκανάντα, ότι ή Γιόγκα είναι ή βάση τής «αληθινής, γνήσιας θρησκείας». Γράφει: «Έτσι θά έλθουμε στη βάση τής πίστης, τήν αληθινή, γνήσια θρησκεία. Θά δούμε οί ίδιοι αν έχουμε ψυχές, αν ή ζωή είναι γιά πέντε λεπτά μόνο ή αιώνια, αν ύπάρχει Θεός στό σύμπαν ή όχι. Θά μάς αποκαλυφθούν όλα. Αυτά είναι εκείνα πού έχει σκοπό νά διδάξει ή Ράτζα - Γιόγκα»¹⁰.

Γιά τόν Βιβεκανάντα, «... ή Κάρμα - Γιόγκα είναι ένα σύστημα ήθικης καί θρησκείας, πού έχει σκοπό τήν επίτευξη τής ελευθερίας διά μέσου τών έργων καί τής ταπεινοφροσύνης.

Ο Κάρμα - Γιόγκι δέν είναι ανάγκη νά πιστεύει σέ κανένα απόλυτο δόγμα. Μπορεί νά μήν πιστεύει ακόμα καί στόν Θεό, νά μή ρωτάει ούτε τί είναι ή ψυχή του, ούτε καί νά σκέφτεται οποιαδήποτε μεταφυσική θεωρία».¹¹

Αναφερόμενος στόν Παντάτζαλι, σημειώνει ότι, ό Πατάντζαλι στους άφορισμούς του ορίζει τί ακριβώς είναι ή Κρίγια Γιόγκα: «1. Απονέκρωση, μελέτη καί παράδοση τών

καρπών τής εργασίας στόν Θεό, λέγονται Κρίγια-Γιόγκα»¹².

Τελικά, συμπεραίνει ό Βιβεκανάντα, «... τό διάβασμα τής Γιόγκα θά κάνει τόν τυπικό Χριστιανό, πού δυστυχώς λίγο-πολύ είμαστε οί περισσότεροι, ένσυνείδητο Χριστιανό»¹³.

Σέ άλλο βιβλίο του Σουάμι Βιβεκανάντα, ό μεταφραστής, στόν πρόλογο επισημαίνει ότι: «Η γιόγκα, κατά τόν Σουάμι Βιβεκανάντα είναι ή έπιστήμη τής θρησκείας. Η Γκνιάνα Γιόγκα βασίζεται πάνω στις διδαχές τών Ουπάνισαντς, πού αποτελούν τό φιλοσοφικό τμήμα τών Βέδας, δηλ. τών Ίνδουϊστικών Γραφών, καί δείχνει πώς μπορεί κανείς νά πραγματώσει τήν ταυτότητα τής άτομικης ψυχής καί τής Υπέρτατης Ψυχής, διαμέσου τής πειθαρχημένης διακρίσης ανάμεσα στό αληθινό καί στό απάτηλό»¹⁴.

Καί στη συνέχεια συμπεραίνει: «Η μελέτη τής γιόγκα σάν έπιστήμης, όπως τήν παρουσιάζει ό Σουάμι Βιβεκανάντα, θά φέρει αναπόφευκτα τόν νοήμονα αναγνώστη σέ καλύτερη καί έπιστημονικότερη κατανόηση τής θρησκείας μέσα στην όποία γεννήθηκε, στην όποία θά μάθει νά βλέπει τά στοιχεία πού ίκανοποιούν καί τό μυαλό του καί τήν καρδιά του. Θά έπιστρέφει στη θρησκεία μέ τήν ύψηλότερη έννοιά της, δηλ. σάν εφαρμογή τής φιλοσοφίας, σάν βίωση. Όπως είπε ό Βιβεκανάντα, ό σκοπός τής Βεδάντα είναι νά βοηθήσει τόν Ίνδουιστή νά γίνει καλύτερος Ίνδουιστής, τόν Χριστιανό νά γίνει καλύτερος Χριστιανός, τόν Έβραϊο νά γίνει καλύτερος Έβραϊος, τόν Μωαμεθανό νά γίνει καλύτερος Μωαμεθανός»¹⁵.

(στό έπόμενο ή συνέχεια)

9. όπ.π., σ. 21.

10. όπ.π., σ. 38.

11. όπ.π., σ. 308.

12. όπ.π., σ. 318.

13. όπ.π., σ. 22.

14. Σουάμι Βιβεκανάντα, Γκνιάνα Γιόγκα, ή Γιόγκα τής φιλοσοφικής αναζήτησης, έκδ. Κονιδάρη, Αθήνα 1981, σ. 13.

15. όπ.π., σ. 14.

ΟΜΑΔΕΣ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΥ Περί Μυήσεως

του Οίκου. Ανδρέα Γκατζέλη
Προέδρου του Πνευματικού Συμβουλίου της Π.Ε.Γ

Οι ομάδες του Αποκρυφισμού, στην συντριπτική τους πλειοψηφία, έχουν ως κοινό χαρακτηριστικό την ιεραρχική δομή στην σύνθεσή τους. Τά μέλη τους ταξινομούνται σε κατηγορίες και βαθμούς γνώσεως. Ανάλογα με την θέση τους απολαμβάνουν τιμές και εξουσίες.

Για να ανέλθει κάποιος στην ιεραρχία των διαφόρων ομάδων του Αποκρυφισμού οφείλει να περάσει από μία διαδικασία μύησης. Η μύηση γίνεται πάντοτε με κάποιο τελετουργικό, τό οποίο περιλαμβάνει επικλήσεις, καθαρισμούς και πολλούς συμβολισμούς. Κεντρικό πρόσωπο στην μυητική διαδικασία είναι ο Διδάσκαλος ή ο γκουρού. Αυτός υποτίθεται, ότι προσφέρει γνώσεις και δυνάμεις στον προς μύηση οπαδό της ομάδας. «...εκείνος που παρέχει την μύησιν, είναι άπλους “μεταβιβαστής”: δέν ενεργεί ως άτομον, άλλ’ ως φορέυς μιᾶς πνευματικῆς δυνάμεως μή ἀνηκούσης εἰς τήν ἀνθρωπίνην περιοχὴν· εἶναι ἀπλῶς ἓνας κρίκος τῆς ἀλύσεως, τῆς ὁποίας ὁ πρῶτος κρίκος εὔρηται ἔξω καί ἐπέκεινα τῆς ἀνθρωπότητος. Διὰ τόν λόγον τοῦτον δέν ενεργεῖ ἔξ ὀνόματος του, ἀλλ’ ἐν ὀνόματι ἑνός ἀνεγνωρισμένου μεγάλου Διδασκάλου τῆς ἀνθρωπότητος ἢ αὐτοῦ τούτου τοῦ Θεοῦ (Μ.Α.Τ.Σ) καί ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Ὁργανώσεως ἐξ ἧς προέρχεται καί ὑπό τῆς ὁποίας περιβάλλεται “μέ ἐξουσίας”»¹.

Θά προσπαθήσουμε νά κατανοήσουμε τόν σκοπό γιά τόν ὁποῖο χρησιμοποιεῖται ἡ τεχνική τῆς μυήσεως σέ αὐτές τίς ομάδες. Ἀκόμη θά ψηλαφίσουμε τίς προσδοκίες πού ἔχει στήν καρδιά καί στό μυαλό του ὁ ὑποψήφιος πρὸς μύηση οπαδός. Τέλος, θά

ἀνιχνεύσουμε τά ἀποτελέσματα στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου πού ἔχει περάσει ἀπό τή διαδικασία τῆς τελετῆς μυήσεως μέσα σέ μιᾶ ομάδα Αποκρυφισμού. Ὁδηγός μας εἶναι πάντοτε τά κείμενα τῶν ἰδίων τῶν ομάδων τοῦ Αποκρυφισμού καί τῶν κύριων ἐκπροσώπων τους.

1. Ἡ δικαίωση τῆς διδασκαλίας τοῦ Αποκρυφισμού περὶ ἀπορρίψεως τῆς ὕλης

«(Μύησης)...εἶναι ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς ψυχῆς ἀπό τῆς ὕλης, τοῦ πνεύματος ἀπό τῆς ψυχῆς, ἡ κάθαρσις καί ὁ φωτισμός αὐτῶν διὰ τῆς φεγγοβολίας τοῦ Νοῦ, ὅποτε ὁ ἄνθρωπος, ὀρεγόμενος τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν καί ἐκτεινόμενος ἔξω τοῦ κύκλου τῆς Εἰμαρμένης, ἀνυψοῦται εἰς τήν Πηγὴν τῆς ἀρχετύπου ὑπάρξεώς του».²

Πολλά θά μπορούσε κανείς νά σχολιάσει στόν παραπάνω συνοπτικό ὀρισμό. Στό κείμενο αὐτό φαίνεται ξεκάθαρα ἡ ἀντίθεση μεταξύ ὕλικου καί πνευματικοῦ στοιχείου καί ἡ προτεραιότητα πού δίδεται στό πνεῦμα ἔναντι τῆς ὕλης. Ἡ ψυχὴ μέ τήν μύηση θεωροῦν, ὅτι ἐλευθερώνεται ἀπό τήν ὕλη, ἐκτείνεται ἔξω ἀπό τόν κύκλο τῆς Εἰμαρμένης, ἀνυψώνεται στήν Πηγὴ τῆς ὑπάρξεώς της καί ὅλα αὐτά συμβαίνουν σέ αὐτόν πού ὀρέγεται τά πνευματικά ἀγαθά.

Ὅποιος θελήσει νά ὀργανώσει τήν ζωή του μέ βάση τήν παραπάνω ἀντίληψη, θά βρεθεῖ ἁφνικά μπροστά σέ ἀδιέξοδα φιλοσοφικά ἀλλά καί πρακτικά. Ἡ διδασκαλία γιά τήν περιφρόνηση τῆς ὕλης καί τήν ἀνάδειξη τοῦ πνευματικοῦ στοιχείου στόν ἄνθρωπο ὡς τό μόνο σημαντικό καί ἱερό, στήν πράξη δέν βιώνεται, εἶναι ἀνεφάρμο-

1. Πέτρος Γράβιγγερ, 1987, σ. 57

2. Πέτρος Γράβιγγερ, 1987, σ. 48.

στη. Στή ζωή μας δεσπόζει τό ύλικό στοιχείο. Ἀκόμη καί τά «πνευματικά» ἀγαθά δι' ύλικῶν μέσων καί τρόπων ἀποκτῶνται. Ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, κατά κύριο λόγο ἐνεργοῦμε καί ἐκφραζόμαστε μέσα ἀπό σωματικά καί ύλικά μεγέθη. Τά συναισθήματα καί οἱ γνώσεις μας ἐκδηλώνονται μέ σωματικό καί ύλικό τρόπο. Οἱ σχέσεις μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους ἀλλά καί ἡ σχέση μέ τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας εἶναι ἐπιτυχημένες καί ὑγιεῖς, ὅταν ἰσορροποῦν στήν πνευματική καί ύλική ἐκφρασή τους.

Στόν Ἀποκρυφισμό ἡ ζωή ἀντιμετωπίζεται μέ ἐντελῶς ἀρνητικό καί ἀπορητικό τρόπο. Ἡ ὕλη θεωρεῖται ὡς κακή ἀλλά καί αἰτία κάθε κακοῦ, γι' αὐτό καί ἡ ἀπελευθέρωση ἀπό τήν ὕλη εἶναι ὁ βασικός προσανατολισμός στήν σκέψη καί στή ζωή τῶν Ἀποκρυφιστῶν. Γιά νά ἀρνηθεῖ τήν πραγματικότητα πού τόν περιβάλλει ὁ Ἀποκρυφιστής καταφεύγει σέ θεωρίες ἐντελῶς ἀντιεπιστημονικές καί κατά συνέπεια μή πραγματικές. Ὡς ἐκ τούτου, ὁ πιστός τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ βρίσκεται στή δυσάρεστη θέση νά μήν μπορεῖ νά ζήσει τήν πίστη του. Ὁ Ἀποκρυφιστής ἄλλα πιστεύει καί διδάσκει καί ἄλλα ἐφαρμόζει στή ζωή του. Οἱ ψυχολογικές συνέπειες πού προκύπτουν ἀπό αὐτή τήν κατάσταση δημιουργοῦν ἀρνητικές ἐμπειρίες καί γεγονότα.

Ὁ ὁπαδός τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ ζεῖ τή ζωή του χωρίς νά τήν ἀπολαμβάνει ἐξ αἰτίας τῆς ἀρνητικῆς στάσης πού κρατᾷ ἔναντι τοῦ ύλικοῦ στοιχείου. Ἐτσι δημιουργεῖ στήν καλύτερη περίπτωση χρηστικές σχέσεις, διότι ἡ ὑποτίμηση τῆς ὕλης τόν ὀδηγεῖ στήν πεποίθηση, ὅτι τό ύλικό στοιχείο εἶναι ἕνα σκαλοπάτι γιά νά ἀνέβει κάπου πιο πνευματικά. Γιά τό λόγο αὐτό χρησιμοποιεῖ τήν ὕλη μέ ἰδιοτέλεια καί ἡδονικοθηρευτική διάθεση. Ἀναβάλλει τήν εὐτυχία του καί τήν ὁλοκλήρωση τῆς ὑπάρξεώς του γιά κάποια ἐπόμενη ζωή καί πολλές φορές γιά μιά ζωή χωρίς σῶμα καί ὕλη, γιά μιά φαντασία ἢ ἕνα φάντασμα.

Ὡς λύση τοῦ δράματος προτείνεται ἀπό τίς διάφορες ὁμάδες τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ ἡ διαδικασία τῆς μύησης. Μέσα ἀπό τίς μυητικές διαδικασίες ὁ Ἀποκρυφιστής γλυκαίνει κάπως τήν πικρία πού νιώθει ἐξ αἰτίας τῆς ἀποτυχίας του νά ταυτίσει τήν πίστη του μέ τήν πραγματικότητα τῆς ζωῆς του. Μέσα στήν ἀπόκοσμη καί ἐξωτική ἀτμόσφαιρα πού δημιουργεῖται στίς τελετουργίες τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, ὁ Ἀποκρυφιστής πείθεται γιά τήν ἀλήθεια τῆς διδαχῆς καί φαντάζεται ὅτι, ζεῖ «τήν διεύρυνση καί ἐπέκταση μόνο τῆς πνευματικῆς καί ψυχικῆς ὑποστάσεώς του, τῶν νοητικῶν καί συναισθηματικῶν ἀρετῶν του».

Οἱ θεωρίες αὐτές εἶναι ἀντίθετες μέ τήν θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας καί τήν Ὁρθόδοξη Πίστη. Οὐσιαστικά ἀποτελοῦν ἀρνηση τοῦ γεγονότος τῆς Ἐνσάρκωσης. Ὁ Κύριός μας δέν ἀπέρριψε τήν ύλική δημιουργία Του ἀλλά τήν προσέλαβε, τήν πέραςε μέσα ἀπό τόν θάνατο καί τήν ἀνέλαβε στά δεξιά τοῦ Πατρός.

Σέ ἀντίθεση μέ τήν παραπάνω διδασκαλία τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, ἡ Ἐκκλησία μας διδάσκει, ὅτι στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνώθηκαν οἱ δύο διαφορετικές φύσεις, ἡ ἀνθρώπινη καί ἡ θεϊκή. Ὁ Χριστός εἶναι τέλειος Θεός καί τέλειος Ἀνθρώπος. Προσέλαβε ὁλόκληρη τήν ἀνθρώπινη φύση, ἀκέραη, δηλαδή, καί τήν ἀνθρώπινη ψυχή καί τό ἀνθρώπινο σῶμα. Ὁ σεβασμός στό ύλικό στοιχείο ἀποτυπώνεται καί μέ τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν (Α' Κορινθίους ιε' 53-54), πού ἀποδεικνύει ὅχι τήν κατάργησή της ἀλλά τήν μεταστοιχείωσή της (πρβλ. Β' Πέτρ. γ' 12-13). Ἡ κατάφαση καί ἡ ἀνάδειξη τοῦ κτιστοῦ στοιχείου ἐπιπλέον ἀναδεικνύεται ἐντός τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τήν κορυφαία φανέρωση τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὅπου τά ύλικά εὐχαριστιακά δῶρα μετατρέπονται σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ καί προσφέρονται ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας.

Φανερώνεται, ότι ἐν Χριστῷ ὁ Παντέλειος Θεός καταφάσκει στήν ὑλική δημιουργία, τήν προσλαμβάνει καί τῆς δίνει τήν δυναμική πού χρειάζεται γιά νά συνδιαωνίζεται διαλογικά μαζί Του. Κατά συνέπεια καί ὁ Χριστιανός καταφάσκει στήν ὕλη, τήν ἀξιοποιεῖ στόν πνευματικό του ἀγῶνα καί τήν ἀντιμετωπίζει μέ ἱερό δέος καί σεβασμό γνωρίζοντας, ὅτι καί ἡ ὕλη εἶναι ἐπιδεκτική ἀγιασμοῦ. Τήν ἀντιλαμβάνεται ὡς δῶρο Θεοῦ στή ζωή του καί τήν ἀντιπροσφέρει εὐχαριστιακά στόν Δημιουργό.

2. Ἐπικοινωνία μέ τόν «πνευματικό κόσμο».

«...ἡ ἀπλή ἐπικοινωνία μέ ἀληθῶς ἀνώτερας καταστάσεις, ἀπό μυητικῆς πλευρᾶς δέν δύναται νά θεωρηθῇ ὡς τό τέλος, ἀλλά μόνον ὡς σημεῖον ἐκκινήσεως. Ἐάν ἡ ἐπικοινωνία αὕτη ἐπιτευχθῇ τῇ ἐνεργείᾳ πνευματικῆς τινός ἐπιδράσεως, τοῦτο γίνεται ἵνα ἐν συνεχείᾳ ὁ Μύστης καταστῇ οὐσιαστικῶς κύριος τῶν καταστάσεων τούτων... Ἡ μύησης δέν ἀποβλέπει εἰς τό νά ἐπικοινωνήσῃ τις μέ ἄλλα ὄντα εὐρισκόμενα εἰς “ἀγγελικήν” κατάστασιν, ἀλλά νά πραγματοποιήσῃ καί νά ἐνοποιηθῇ μέ μίαν τοιαύτην “ὑπεράτομικήν” κατάστασιν».³

Απὸ τὸ παραπάνω ἀπόσπασμα γίνεται σαφές, ὅτι κατὰ τήν διαδικασία τῆς μύησης ὁ μυσούμενος συνειδητοποιεῖ τήν ὑπαρξή μὴ ἀνθρώπινων ὄντων στόν περιβάλλοντα χῶρο. Αὐτό θεωρεῖται ὡς «σημεῖον ἐκκινήσεως». Ἕνας ἀπὸ τοὺς στόχους τῆς μύησης εἶναι νά καταφέρει ὁ ἄνθρωπος, νά κυριαρχήσει πάνω σέ αὐτά τὰ ὄντα. Τελικά ὡς σκοπὸς τίθεται ἡ ἔνωση μέ αὐτά τὰ ὄντα καί ἡ ἐξέλιξη σέ μιά «ὑπέρ-ἀτομικήν» κατάσταση. Σέ μιά κατάσταση δηλαδή πού ὁ ἄνθρωπος χάνει τήν συνείδηση τοῦ ἑαυτοῦ καί τῆς προσωπικότητός του. Σέ μιά φυγή ἀπὸ τὰ γήινα καί ἀπὸ τήν πραγματικότητα τῆς ζωῆς.

Γιὰ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἡ ἐπικοινωνία μέ ὄντοτες μὴ ἀνθρώπινες θεωρεῖται βασικό στοιχεῖο πλάνης. Ὁ χριστιανὸς ἐπιζητεῖ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί ὄχι τήν ἐπικοινωνία μέ ἀγγέλους ἢ ἀγίους. Ὁ Ἀββᾶς Ἰσαάκ ὁ Σύρος ἀναφέρει: «Ὅστις αἰσθανθῇ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἀμαρτίας εἶναι ἀνώτερος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς προσευχῆς αὐτοῦ ἀνίστησι τοὺς νεκροὺς. Ὅστις στενάζει μίαν ὥραν διὰ τήν ψυχὴν του, εἶναι ἀνώτερος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ὠφελεῖ ὅλον τὸν κόσμον διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ. Ὅστις ἀξιωθῇ νά ἴδῃ καί νά γνωρίσῃ τήν ἰδίαν αὐτοῦ ἀσθένειαν, αὐτὸς εἶναι ἀνώτερος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἠξιώθη νά ἴδῃ ἀγγέλους...»⁴. Ἀνώτερος ἀπὸ αὐτὸν πού ἀξιῶνεται νά βλέπει Ἀγγέλους, εἶναι αὐτὸς πού συνειδητοποιεῖ τήν ἀμαρτωλότητά του. Ὁ σκοπὸς τῆς πνευματικῆς ζωῆς δέν εἶναι οἱ πνευματικὲς ἐμπειρίες ἢ ἡ ἀναμαρτησία ἀλλὰ ἡ ἀληθινὴ μετάνοια.

3. Ἀπόκτηση γνώσεων καὶ δυνάμεων

«...Μύησις εἶναι ἡ διεύρυνσις καὶ ἐπέκτασις τῆς πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀτόμου, ἑξαρσις δηλονότι τῶν νοητικῶν καὶ συναισθηματικῶν ἀρετῶν αὐτοῦ, συνειδητοποίησις ὅλων τῶν πράξεων τοῦ σώματος καὶ συλλήψεων τοῦ πνεύματος, παροχή νέων, λεπτοτέρων γνωστικῶν μέσων καὶ ὑπερβατικῶν δυνάμεων».

Ὁ Ἀδάμ ἀναζήτησε τήν γνώση τρώγοντας ἀπὸ τό ἀπαγορευμένο δένδρο τῆς γνώσεως (Γέν. γ' 1-6). Ἀναζήτησε ἀκόμη τήν δύναμη πού προέρχεται ἀπὸ αὐτὴ τὴ γνώση γιά νά μπορέσει νά φθάσῃ στήν ἰσοθεΐα. Τελικά πέτυχε τὰ ἀντίθετα ἀπὸ αὐτά πού ὀνειρεύονταν. Σημειώνει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής: «..ξύλον... τοῦ καλοῦ μὲν (προσηγορεύθη) ἔχουσα γνῶσιν, θεωρουμένη πνευματικῶς, κακοῦ δὲ γνῶσιν, λαμβανομένη σωματικῶς. Παθῶν γάρ γίνεται διδάσκαλος τοῖς σωματικῶς αὐτῆς μετα-

3. Πέτρος Γράβιγγερ, 1987, σσ. 53-54

4. Ἀββᾶς Ἰσαάκ ὁ Σύρος, 1995, σ. 187

λαμβάνουσιν, τῶν θείων αὐτῆς λήθην ἐπάγουσαν»⁵.

Ὁ Ἀδάμ κινήθηκε αὐτόνομα καί σέ ἀναφορά μέ τόν ἑαυτό του, περιφρονώντας τόν Θεό καί τήν ἀγάπη Του. Δέν περίμενε νά ολοκληρωθεῖ μέσα στήν ἀγαπητική σχέση του μέ τόν Θεό καί Δημιουργό του, ἀλλά προσπάθησε νά διευρύνει τήν πνευματική καί ψυχική ὑπόσταση τοῦ ατόμου του καί νά ἐξάρει τίς νοητικές καί συναισθηματικές ἀρετές του, ἀποκομμένος ἀπό τήν πηγή τῆς Ζωῆς, τόν Θεό. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν καί παραμένει φρικτό. Γράφει ὁ Ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος, «...ἀντί τῆς θείας καί πνευματικῆς γνώσεως τήν γνῶσιν τήν σαρκικήν ἐκομίσατο. Ἐκτυφλωθεὶς γάρ τούς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμούς καί ἀνωλέθρου ζωῆς ἐκπεσών, τοῖς σωματικοῖς ἀνέβλεψεν ὀφθαλμοῖς· καί ἐμπαθεῖ αἰσθήσει τοῖς ὀρωμένοις τήν τῶν ὀμμάτων ἐπιβαλὼν ὄρασιν,...Ἡ οὖν γνῶσις αὕτη ἀγνωσία ὄντως ἐστὶ παντός ἀγαθοῦ· εἰ μὴ γάρ πρῶτον τῆς τοῦ Θεοῦ γνώσεως καί θεωρίας ἐξέπεσεν, οὐκ ἂν εἰς τήν γνῶσιν ταύτην κατήγετο.»⁶

Στὴν ἴδια αὐτὴ πτωτικὴ κατάσταση ὁδηγοῦνται, ὅσοι ἐπαναλαμβάνουν τὸ ἀδამιαῖο ἀμάρτημα. Ἡ προσδοκία ἀπὸ τὴν διαικασία τῆς μύησης, ὅπως περιγράφεται στὶς ὁμιλίες τοῦ Πέτρου Γράβιγγερ, ταυτίζεται οὐσιαστικά μέ τὴν ψεύτικη ἐλπίδα ποὺ ἐνέπνευσε ὁ ὄφις στὸν Πρωτόπλαστο. Τίποτα δέν μᾶς ἐμποδίζει νά συμπεράνουμε, πῶς καί τὰ ἀποτελέσματα ἀπὸ τὴν λαίμαργη ἀναζήτησι αὐτόνομης γνώσης καί δύναμης θά εἶναι παρόμοια μέ αὐτὰ τῶν Πρωτοπλάστων.

4. Ἰσχυροποίηση τῆς θέσης τοῦ Διδασκάλου

«...ὁ Διδάσκαλος εἶναι ὁ φορεὺς τῆς πνευματικότητος τῆς ἀλύσσου ἣν ἐκπροσωπεῖ καὶ ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖ ὡς ὄχημα τὴν ζω-

τικὴν δύναμιν (πράνα) τοῦ πρώτου. Τοῦτο ἐξηγεῖ διατὶ εἰς τὰς Ἰνδίας, οὐδέποτε μαθητὴς κάθεται ἐνώπιον τοῦ “γκουρού” του καὶ ἀποφεύγει νά τὸν βλέπει κατὰμματα, διότι διὰ τῆς ὁμιλίας καὶ τοῦ βλέμματός του, θά ἠδύνατο νά ἐπηρεασθῇ πολὺν ἀπότομα καὶ θά προεκάλει τοῦτο ψυχικὰς ἢ καὶ σωματικὰς ἀκόμη ἀνωμαλίας. Μήπως ὁ ἴδιος βαθύτερος λόγος ἐπέβαλε καὶ εἰς τὴν τεκτονικὴν Στοάν ἀνάλογον τοποθέτησιν τῶν ἐδρῶν καὶ καθισμάτων τόσον τῶν ἀξιωματικῶν, ὅσον καὶ τῶν ἀδελφῶν; Μόνος ὁ Α’ Ἐπόπτης, ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Σεβασμίου, ἀντικρίζει κατ’ εὐθεΐαν αὐτόν, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ βλέπουν κατὰ γωνία!»⁷

Κάθε πιστὸς τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ ὀφείλει νά μαθητεύσει σέ κάποιον Δάσκαλο. Ὁ Δάσκαλος αὐτός θά εἰσηγηθεῖ καὶ πολλές φορές θά τελέσει διὰ μνήσεως τὴν ἄνοδο τοῦ μαθητῆ σέ ἀνώτερες βαθμίδες. Κρίνοντας μέ θεολογικά καὶ ὀρθόδοξα κριτήρια τὴν σχέση μεταξύ δασκάλου καὶ μαθητοῦ, ὅπως αὐτὴ παρουσιάζεται στό παραπάνω κείμενο, μποροῦμε νά τὴν χαρακτηρίσουμε τουλάχιστον προβληματική. Ὁ δάσκαλος ὑποτάσσει τὸν μαθητὴ μέ ἐξουσία καὶ ἀπειλή. Ὁ μαθητὴς ὑποτάσσεται στὸν δάσκαλο ἀπὸ φόβο. Ἡ ἀπειλή τοῦ θανάτου πλανᾶται ὡς σπάθη πάνω ἀπὸ τὴν ὑπαρξη τοῦ μαθητευόμενου στὸν Ἀποκρυφισμό.

Σέ ἄκρα ἀντίθεση μέ τὴν παραπάνω σχέση ὁ πιστὸς Χριστιανὸς ὑπακούει ταπεινά στὸν γέροντά του. Οἱ σχέσεις τοῦ γέροντα καὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἔχουν τὴν μορφή πατέρα καὶ υἱοῦ ὄχι δασκάλου καὶ μαθητῆ. Ἀναφέρει πρὸς τὸν Ποιμένα ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος: «Ἐστὶ τοίνυν ἀναδοχή κυρίως, ψυχῆς δόσις, ὑπὲρ ψυχῆς τοῦ πλησίον κατὰ πάντα»⁸. Ὁ Ὄρθόδοξος Πνευματικὸς δέν πεθαίνει τὸν ὑποτακτικό του μέ τὴν παρουσία του ἀλλὰ πεθαίνει ὁ ἴδιος γιὰ τὴν παρουσία τοῦ πνευματικοῦ του παιδιοῦ.

5. Ὅσιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς, 1992, σ. 46
6. Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος, 1989, σ. 134

7. Πέτρος Γράβιγγερ, 1987, σσ. 57-58
8. Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης, 1994, σ. 392

Πολύ εὔστοχα ὁ Ἀββᾶς Δωρόθεος Γάζης ἐπισημαίνει τὰ ἐξῆς: «Τίς δέ καί μισεῖ οὕτως τὴν ἁμαρτίαν, ὥς οἱ ἅγιοι; Καί ὅμως οὐ μισοῦσι τὸν ἁμαρτάνοντα, οὐδέ κατακρίνουσιν, οὐκ ἀποστρέφονται, ἀλλὰ συμπάσχουσι, νουθετοῦσι, παρακαλοῦσι, θεραπεύουσιν ὡς μέλος ἀσθενοῦν· πάντα ποιοῦσι διὰ τὸ σῶσαι αὐτόν»⁹.

Στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὁ ἱερέας θεωρεῖται πνευματικός πατέρας καὶ ὄχι διδάσκαλος μέ τὴν ἔννοια πού δίνει στὸν ὄρο ὁ χῶρος τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. «Ὁ πνευματικός πατέρας εἶναι ὁδηγός, δέν εἶναι πάροχος ἀφηρημένων ὁδηγιῶν/συμβουλῶν. Δέν δείχνει τὴ σωστὴ διαδρομὴ σάν σέ ἄσκηση ἐπὶ χάρτου: διανύει τὴν ὁδὸ συντροφιά μέ τό τέκνο του, τό μεταφέρει στούς ᾧμους του, τό βοηθᾷ συγκεκριμένα ὥστε νά μὴν ξεστρατίσει ἀπό τόν ἴσιο δρόμο, νά διακρίνει καί νά ὑπερπηδᾷ τὰ ἐμπόδια πού συναντᾷ σ' αὐτόν καί νά φθάνει μέχρι τό στόχο στούς διάφορους σταθμούς (τῆς πορείας του)»¹⁰.

Στίς ομάδες τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ μέ τὴν μύηση ὑποτίθεται, ὅτι γίνεται μεταβίβαση δυνάμεων ἀπό τόν διδάσκαλο στὸν μνημένο. Ὁ Διδάσκαλος θεωρεῖται ὡς φορέας μιᾶς πνευματικῆς ἀλυσίδας τὴν ὁποία ἐκπροσωπεῖ καί ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖ ὡς ὄχημα τὴν ζωτικὴ δύναμη (πράνα) τοῦ διδασκάλου. Γιά τὸν λόγο αὐτὸ εἶναι βασικὸ στοιχεῖο, ὁ διδάσκαλος νά ἀνταλλάξει τὴν ἀναπνοή του μέ τὸν μαθητή του.

5. Ἐνίσχυση τῆς ἀπόφασης γιὰ τὸν θάνατο

«...ἡ τελετὴ τῆς μνήσεως εἶναι μιὰ τελετουργικὴ πράξις, ἀποσκοποῦσα κατὰ κύριον λόγον εἰς τὴν “μεταμόσχευσιν” τῆς θείας πνευματικῆς ἐπιρείας ἐνός κύκλου, εἰς ἓν ἄτομον, τό ὁποῖον “ἀρχίζει” ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δορυφορούμενον ὑπὸ πλειόνων ἐκλεκτῶν, νά βαδίζει τὴν ὁδὸν τῆς αὐτο-

βελτιώσεως, μέ τελικὸν σκοπὸν τὴν ἀπολύτρωσιν ἀπὸ τὴν γήινην καί σχετικὴν κατάστασιν»¹¹.

Ἐνῶ στὴν Ἐκκλησία μαθαίνουμε νά προσφέρουμε «τά Σά ἐκ τῶν Σῶν κατὰ πάντα καί διὰ πάντα», στὸν ἀποκρυφισμό προσπαθοῦν νά συγκεντρώσουν μέσα τους τὰ πάντα διὰ τῆς κυριαρχίας. Στά Μυστήρια καί στίς τελετές τῆς Ἐκκλησίας μαθαίνουμε πῶς νά προσφέρουμε εὐχαριστιακά καί δοξολογικά τὸν ἑαυτὸ μας, τὸν κόσμο καί τὴν σχέση μας μέ τὸν κόσμο στὸν Ἐναν Ἀληθινὸ Θεό. Μέ τὴν μνητικὴ διαδικασία στίς ομάδες τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ «ὁ φιλόσοφος – γιόγκι, εἶναι κυρίαρχος τοῦ ἰδίου πνεύματος καί σώματος, τῶν παθῶν του, τῶν ἀντιδράσεων του, τῶν διαλογισμῶν του». Διατηροῦμε τίς ἐπιφυλάξεις μας γιὰ τό ἂν πραγματικὰ ἀποκτᾷ κάποιος αὐτὴ τὴν κυριαρχία. Τό πρόβλημα ὅμως ἔγκειται στή στοχοθεσία τοῦ ἐγχειρήματος. Μέ τὴν μνητικὴ διαδικασία στὸν ὁπαδὸ αὐξάνεται ὁ ἐγωισμὸς καί φυγαδεύεται ἡ ταπείνωση. Στόχος δέν εἶναι ἡ αὐτοπροσφορὰ, δηλαδή ἡ θυσιαστικὴ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἡ κυριαρχία, δηλαδή ὁ ἐγκλεισμὸς καί ὁ ἔλεγχος πάντων.

Μέ τὴν ἀποδοχὴ αὐτοῦ τοῦ Ἐωσφορικοῦ πνεύματος ὁ ἄνθρωπος ἀνοίγεται στὴν ἐπιρροή σκοτεινῶν δυνάμεων. Οἱ ἴδιοι οἱ ἀποκρυφιστὲς ὁμολογοῦν ὅτι ἡ μύηση εἶναι «τό μέσον ἐπιτεύξεως ἐπικοινωνίας μέ ἀνωτέρας ἀοράτους καταστάσεις ἢ μέ τὸν πνευματικὸν κόσμον». Ὁ σκοπὸς τελικά εἶναι νά ἀποκτήσει ὁ μούμενος δυνάμεις ὑπερφυσικὲς καί νά κυριαρχήσει ὅπου δεῖ.

Σὲ τελικὴ ἀνάλυση ἡ μύηση στίς ομάδες τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ ἀποβλέπει στὴν ἀποκτησὴ δυνάμεις γιὰ νά μπορέσει ὁ ἀποκρυφιστὴς νά βαδίζει τὴν ὁδὸ τῆς αὐτοβελτιώσεως, μέ τελικὸ σκοπὸ τὴν ἀπολύτρωση ἀπὸ τὴν γήινην καί σχετικὴ κατάσταση, δηλαδή τὸν θάνατο.

9. Ἀββᾶς Δωρόθεος Γάζης, 2000, σ. 198

10. Jean Claude Larchet, 2008, σ. 68

11. Πέτρος Γράβιγγερ, 1987, σ. 58

«ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ»¹

ΚΑΙ Η ΘΕΩΡΙΑ ΠΕΡΙ «ΕΒΡΑΙΟΠΟΙΗΣΗΣ» ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Κριτική θεώρηση ενός βλάσφημου έργου²

του Κωνσταντίνου Ν. Παπαχριστοδούλου
Πτ. Θεολογίας, Πρόεδρον τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

Τό βιβλίό μέ τόν τίτλο «*Τό Μαῦρο Βυζάντιο*», τοῦ ὁποίου ἡ ἐπανεκδόση διαφημίζεται εὐρύτατα τόν τελευταῖο καιρό, χρησιμοποιεῖ ὅλα τά γνωστά μυθεύματα πού τεχνηέντως «κατασκεύασαν» οἱ Ἕλληνες νεο-παγανιστές, γιά νά καταδείξουν τάχα

ὅτι ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικός κόσμος διώχθηκε καί οἱ πιστοί τῆς «παλαιᾶς» θρησκείας ἐξοντώθηκαν συστηματικά ἀπό τήν Ἐκκλησία καί τούς Βυζαντινούς Αὐτοκράτορες.

Τό πρόβλημα, κατά τήν ἀποψή μας, εἶναι μεγάλο διότι, ὅπως θά καταδείξουμε, οἱ θεολογικές του, καί ὄχι μόνο, προσεγγίσεις εἶναι ὄχι μόνο παιδαριώδεις ἀλλά καί ἀλλοιώνουν κατάφορα τήν ὀρθόδοξη πίστη.

Στό βιβλίό αὐτό καταγράφεται, μέ ἰδιαίτερα ἐποπτικό τρόπο, μιᾶ «μαύρη» ἱστορία τοῦ Βυζαντίου, ἐκθέτοντας μέ τή σειρά, τούς Αὐτοκράτορες, τά πολιτικά πρόσωπα, τούς Πατριάρχες, τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί τά σημαντικά θρησκευτικά γεγονότα, ἀπό τήν ἰδρυση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μέχρι τήν Ἀλωσή της (1453), μέ τρόπο ἀνιστόρητο καί πολύ προσβλητικό.

1. «**Τό Μαῦρο Βυζάντιο**» ἀποτελεῖ μέρος τῆς σειρᾶς «**Γιατί καί πῶς ζοῦν ἀνάμεσά μας**» τοῦ Δημοσθένη Διακόπουλου καί ἔχει, κατά σειρά τήν ἐξῆς ἀρίθμηση: τ. 61 –«Τό Πανοῦργο Σχέδιο», τ. 62 –«Ματωμένα Χνάρια», τ. 63– «Ἡ Ἐποχή τοῦ Σκότους», τ. 64– «Ἐγκλημα δίχως Τιμωρία». Ἐκδόσεις ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ-ΕΛ, Β΄ Ἐκδοση, Θεσσ/κη 2022. Ἡ συγκεκριμένη ἔκδοση διαφημίζεται στήν ἰστοσελίδα www.el.gr καί συνοδεύεται ἀπό τό ἐξῆς κείμενο: «Οἱ τόμοι 61-62-63-64 συγκλονίζουν μέ τήν κρυμμένη ἀλήθεια τῆς σφαγῆς τῶν Ἑλλήνων καί τοῦ ἀφανισμοῦ τῶν ἐπιστημῶν πού ἔστειλαν τήν τεχνολογική ἀνάπτυξη 1.000 χρόνια πίσω. Ἐγκληματίες καί πόρνες διοικούσαν τήν κραταιά αὐτοκρατορία μέ δολοπλοκίες καί ἱντριγκες πού κάνουν τό GAME OF THRONES νά ὡχρᾷ μπροστά τους. Ταβερνιάρηδες πού μέσα σέ 5 λεπτά βαπτίζοταν χριστιανοί καί γινόταν πατριάρχες, γιά νά περάσουν τούς κανόνες πού ἤθελαν. Αὐτοκράτειρες πού ἄλλαζαν τούς ἀγαπητικούς σάν τά πουκάμισα καί διέλυσαν τήν αὐτοκρατορία. Διαβάστε γιατί καί πῶς κᾶηκαν ὅλα τά ἀρχαῖα ἑλληνικά χειρόγραφα καί γιά τόν περιπετειώδη τρόπο πού διασώθηκαν ὅσα ὑπάρχουν σήμερα ἐπτασφράγιστα ἀπό τά μάτια τοῦ κόσμου καί τῶν ἐρευνητῶν στό Βατικανό καί τό Ἅγιο Ὅρος. Ἅγιοι πού ἀφοριζόταν καί μετὰ ξαναοριζόταν σάν ἅγιοι, ἀνάλογο μέ τά κέφια τῶν αὐτοκρατόρων. Σκάνδαλα ἐφιαλτικά παραποίησης τῶν γραφῶν, καθώς ἡ ἀνάγκη ἔγινε ἱστορία καί ἡ ἱστορία ἔγινε σιωπή».

2. Στή μελέτη μας χρησιμοποιοῦμε τά κείμενα ἀπό τό 4τομο αὐτό ἔργο, μέ τήν γλῶσσα καί τήν ὀρθογραφία τοῦ συγγραφέα. Δηλώνουμε, ὅτι δέν ἔχουμε καμία πρόθεση νά μειώσουμε ἢ νά προσβάλουμε τήν προσωπικότητα τοῦ συγγραφέα τῶν βιβλίων αὐτῶν, τόν ὅποιον σεβόμεθα. Ασχολοῦμαστε μόνο μέ τά ἀνιστόρητα καί βλάσφημα σημεῖα τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν.

Βιβλιογραφία:

Jean Claude Larchet, *Ἡ θεραπευτική τῶν πνευματικῶν νοσημάτων*, τόμ. Β΄, ἔκδ. Αποστολικῆ Διακονία, Ἀθήνα 2008. (2008).
Αββᾶ Δωροθέου Γάζης, *Ἔργα Ἀσκητικά*, ἔκδ. Ἐτοιμασία, Καρέας 2000.
Αββᾶ Ἰσαάκ τοῦ Σύρου, *Ἀσκητικά*, ἔκδ. Βασ. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1995.
Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, *Κλίμαξ*, ἔκδ. Ἱερά Μονή Παρακλήτου, Ὠρωπός 1994.

Ἀγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, *Πρός Θεολάσσιον*, στό Φιλοκαλία Νηπτικῶν καί Ἀσκητικῶν Πατέρων, Ε.Π.Ε., τόμ. 14Β (1992).
Γράβιγγερ Πέτρ., *Βασικά Ὁμιλίας περί μνησέως*, Ἀθήναι 1987.
Ἀγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου, *Κατηχητικοί λόγοι*, στό Φιλοκαλία Νηπτικῶν καί Ἀσκητικῶν Πατέρων, Ε.Π.Ε., τόμ. 19Δ, (1989).

Α. Η κεντρική ιδέα

Η στόχευση γίνεται σαφής από την αρχή: «οἱ Ἕλληνες εἶχανε τὰ κείμενα πού ἔδειχναν τό ποῖός εἶναι ὁ ἀληθινός Τριαδικός Θεός καί τό ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶχε καμία σχέση μέ αὐτή τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου τῶν Ἑβραίων»³. Ἔτσι, τὰ περισσότερα βιβλία ἀπό τὰ ὁποῖα διάβαζαν οἱ πρῶτοι χριστιανοί, κατὰ τόν Δ. Λιακόπουλο, «ἦταν γραμμένα στά ἑλληνικά. Διάβαζαν δηλαδή τὰ ὑπάρχοντα Εὐαγγέλια, τοὺς Ἀρχαίους φιλοσόφους περί τοῦ ἑνός Θεοῦ, Ἑρμῇ Τρισμέγιστο, Σιβυλλικά κείμενα κτλ»⁴.

Στή συνέχεια ὑποστηρίζεται, ὅτι τόν 4ο μ.Χ. αἰῶνα: «Ὅταν πάρθηκε ἡ ἀπόφαση τῆς ἐβραιοποίησης τοῦ Χριστιανισμοῦ, ξεκίνησε μεγάλη διαμάχη, διότι οἱ πῶς πολλοί, δέν συμφωνοῦσαν ὅτι οἱ λεγόμενοι προφῆτες τῆς Παλιᾶς Διαθήκης προφήτευσαν ὅτιδήποτε περί τοῦ Χριστοῦ, σέ ἀντίθεση μέ τίς Σίββυλες, πού ἦταν λεπτομερέστατες στίς περί τοῦ Χριστοῦ προφητεῖες τους. Οἱ λεγόμενες προφητεῖες τῶν Ἑβραίων, οὐσιαστικά Χαλδαίων προφητῶν, ἦταν κείμενα μέ τίς ὑποσχέσεις τοῦ **Χαλδαίου Θεοῦ Γιαχβὲ Γιαλταμπαώθ**...Οἱ διαμάχες βγήκανε ἔξω ἀπό τή σύνοδο (τῆς Λαοδικείας) καί ὅταν πλέον ἔγινε σαφές ὅτι ἤθελαν νά βάλουν τόν μωσαϊκὸ νόμο μέσα στήν ὑπό σύνθεση Ἀγία Γραφή, γιὰ νά προσελκύσουν τό ἐβραϊκὸ ποίμνιο, οἱ διαμάχες κορυφώθηκαν καί ἄρχισαν οἱ ὁδομαχίες ἀνάμεσα στοὺς ὁπαδούς τῶν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν μερίδων. Τότε ἄρχισαν νά μιλοῦνε γιὰ αἱρέσεις, ἀλλὰ τό περιεχόμενο τῶν αἱρέσεων πού μᾶς ἔδωσαν ἦταν παραμῦθι»⁵.

Οἱ αἵρετικοί μέ τοὺς ὁποίους ἀσχολήθηκαν οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, ἦταν ὅλοι αὐτοὶ πού «ἀντιστάθηκαν» στή σύζευξη ἐβραϊ-

σμοῦ καί χριστιανισμοῦ. Ἀναφέρεται συγκεκριμένα: «Οἱ θεωρητικοὶ τοῦ ἐβραιοχριστιανισμοῦ, ὀνομάστηκαν θεολόγοι καί αὐτοὶ ὄριζαν, ὅπως εἶπαμε, τί εἶναι σωστό. Οἱ θεωρητικοὶ αὐτοὶ ἰνστρουχτορες ὀνομάστηκαν μαζί μέ τοὺς ἄλλους θεολόγους καί πατέρες τῆς ἐκκλησίας»⁶. Ἀμφισβητεῖται δηλαδή μέ σκαιὸ τρόπο ἡ ἀναγνώριση τῆς ἀγιότητας αὐτῶν τῶν Πατέρων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία: «Ἀπὸ ὅτι βλέπετε, ἡ ἀγιοσύνη, ἄρχισε νά μοιράζεται σάν πασατέμπο σέ ὅλους ὅσους ἔκαναν τὴ δουλειὰ τῆς ἐκκλησίας. Αὐτοκράτορες καί πατριάρχες, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξουσίας, ἀνακηρύχθηκαν ἅγιοι. Τό σώου μοιράσματος ἀγιοσύνης, ξεκίνησε τόν ἁμαρτωλὸ 4ο αἰῶνα, τότε πού υἱοθέτησαν τόν ἐβραϊκὸ σατανικὸ μωσαϊκὸ νόμο γιὰ ἱερό»⁷.

Οἱ Αὐτοκράτορες, μέ τὴ συνέργεια τῆς Ἐκκλησίας, καταδίωξαν ἀπηνῶς τοὺς «Ἕλληνες» καί ὅτι θύμιζε κάτι ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ σκέψη: «Ὁ Ἑβραῖος Ἐπιφάνιος (μέ-

6. Τόμος 62, σελ. 9.

7. Τόμος 62, σελ. 77.

Σημείωση τῆς Σύνταξης

- Τὰ ἐννύγραμμα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους. Ἡ διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ δέν φέρει εὐθύνη γιὰ τίς ἀπόψεις τῶν ἀρθρογράφων.

Τὴν εὐθύνη γιὰ τίς ἐκφραζόμενες ἀπόψεις στίς δημοσιεύμενες ἐπιστολές φέρουν ἀποκλειστικά οἱ ἐπιστολογράφοι καί ὄχι ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ.

- Οἱ ἀναδημοσιεύσεις σχολίων ἢ πληροφοριῶν ἀπὸ ξένα ἢ ἑλληνικά περιοδικὰ καί ἄλλα ἐντυπα ἢ τό διαδίκτυο δημοσιεύονται μέ κάθε ἐπιφύλαξη, ἀφοροῦν σέ ἀπόψεις καί δέν στοχεύουν στήν προσβολή ἢ στήν ἀπομείωση τῆς τιμῆς καί τῆς ὑπολήψεως τῶν προσώπων, στά ὁποῖα ἀναφέρονται καί τὰ ὁποῖα σεβόμεθα δεόντως.
- Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, κατόπιν ἀδείας ἀπὸ τὴν Διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.

3. Τόμος 62, σελ. 30.

4. Τόμος 64, σελ. 5.

5. Τόμος 64, σελ. 6.

γας ἅγιος), ἀπειλοῦσε μέ ξίφος καί πυρά ὅτι θά ἀπέλαυνε τούς Κυπρίους ἀπό τόν τόπο τους, ἐάν δέν προσέρχονταν στόν Χριστιανισμό. Ἐσφαξε χιλιάδες ἐπὶ χιλιάδων χρησιμοποιοῦντας καί τόν ἀμιγῶς ἐβραϊκό ὄχλο, ἐκτός ἀπό τό χριστιανικό»⁸.

Β. Βλασφημία καί ἀπαξίωση τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας

Σύμφωνα μέ τήν κεντρική ιδέα τοῦ «Μαύρου Βυζαντίου» πού παραθέσαμε, οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὅποιοι διακρίθηκαν γιά τήν ἀγιότητα τοῦ βίου τους, τή διδασκαλία τους καί τόν ἀγῶνα τους γιά τήν ὀριοθέτηση τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως ἔναντι τῶν αἰρέσεων, ἦταν ἀπλῶς «ὄργανα» ενός «δόλιου» σχεδίου μέ σκοπὸ τήν «ἀλλοίωση» τοῦ Χριστιανισμοῦ. Γιά τό λόγο αὐτό, «στολίζονται» μέ ὑποτιμητικούς χαρακτηρισμούς καί ὑβριστικά σχόλια⁹. Θά παραθέσουμε κάποια χαρακτηριστικά ἀποσπάσματα τά ὁποῖα δείχνουν πόσο βλαπτικά, γιά τούς ἀναγνώστες, εἶναι τά συγκεκριμένα βιβλία καί μέχρι ποιῶν σημείου ἀλλοιώνουν τήν Ὁρθόδοξη πίστη.

Μέγας Ἀθανάσιος, Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρείας

«Ὁ Κωνσταντῖνος πείθεται ὅτι ὑπαίτιος γιά τίς ἀνωμαλίες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Ἀθανάσιος καί τό 335 συγκαλεῖ σύνοδο στήν Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης.... Τόν Ἀθανάσιο ἀκολούθησαν στήν Σύνοδο σαράντα ἐννέα ὁμόφρονές του ἐπίσκοποι τῆς Αἰγύπτου καί ἔλαβαν μέρος καί ἐξήντα ἀρειανόφρονες. Ἐνώπιον τῆς Συνόδου ὁδηγήθηκε ἀπό τούς ἀρειανόφρονες καί μία γυναίκα, ἡ ὁποία κα-

τήγγειλε ὅτι εἶχε διαφθαρεῖ ἀπό τόν Ἀθανάσιο (τσαχπινούλης)»¹⁰.

«Ὁ Ἀλέξανδρος (Ἀλεξανδρείας) πεθαίνοντας τό 337 ὄρισε ὡς διάδοχό του τόν ἀρχιδιάκονο Ἀθανάσιο, ἐπίσης ἐννοεῖται ἐκλεκτό, τῆς **μαύρης μασονίας**»¹¹.

«Ὁ ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Ἀλέξανδρος ἦταν ὁ ἱεράρχης ἐκεῖνος, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποίου ἐμφανίστηκε καί καταδικάστηκε **ἡ δῆθεν αἵρεση τοῦ Ἀρειανισμοῦ**. Ἀπόλυτο ὄργανο τῆς Μαύρης Ἀδελφότητας, ὀνομάστηκε ὅπως ἦταν λογικὸ ἅγιος, γιά τίς ὑπηρεσίες πού προσέφερε σέ αὐτήν»¹².

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

«Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, (**κατὰ ἄλλους βρωμόστομος**), βασικός πυλῶνας τοῦ ἐβραιοχριστιανισμοῦ...»¹³.

«Ὁ Χρυσόστομος, προφανῶς ἀπό τίς πολλές ἐρμηνεῖες πού ἔδινε στά Εὐαγγέλια, ξέχασε τί εἶχε πεῖ ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητές του»¹⁴.

«Τά προβλήματα ξεκινοῦσαν πάντοτε, ἐπειδὴ μερικοὶ μεγαλοθεολόγοι, ὅπως ὁ Χρυσόστομος, πού οὐσιαστικά εἶναι ὁ ἰδρυτής τῆς σύγχρονης Χριστιανικῆς Θρησκείας, ἰσχυριζόμενοι ὅτι τούς....φώτισε τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἔλεγαν κάτι καί ὁποῖος μετὰ ἔκανε κάποιες σκέψεις πάνω στοῦ ἴδιο θέμα, ἔβγαλνε αἰρετικός»¹⁵.

Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας

«Ἡ πατριαρχία τοῦ Κυρίλλου διήρκεσε τριάντα δύο χρόνια καί ἄφησε ἐποχὴ κυρίως γιά τούς ἀγῶνες του ἐναντίον των μὴ ἀκολουθούντων τόν ἐδραιωμένο πλέον ἐβραιοχριστιανισμό. Ὡστόσο, ὁ βίαιος χαρακτήρας του δημιούργησε πολλοὺς ἐχθροὺς καί πολλές ἐπιθέσεις ἐναντίον του»¹⁶.

8. Τόμος 61, σελ. 119.

9. «Καταλαβαίνετε ὅτι οἱ λόγοι γιά τούς ὁποίους μάλωναν καί πού ἔφτασαν στίς μέρες μας μέσα ἀπό τήν πατρολογία, εἶναι γελοῖοι καί προφανῶς ἀνύπαρκτοι. Ὁ κεντρικὸς λόγος, ἐκτός ἀπό τίς κλίκες γιά τό ποιὸς θά χειροτονθεῖ, ἦταν ἡ ἐβραιοποίηση τοῦ Χριστιανισμοῦ καί ἡ κατάργηση τοῦ ἐλληνοκεντρικοῦ του χαρακτήρα», Τόμος 61, σελ. 65.

10. Τόμος 61, σελ. 62.

11. Τόμος 61, σελ. 64.

12. Τόμος 61, σελ. 64.

13. Τόμος 61, σελ. 104.

14. Τόμος 61, σελ. 104.

15. Τόμος 61, σελ. 150.

16. Τόμος 61, σελ. 159.

Σέ ιδιαίτερο κεφάλαιο τοῦ 61ου τόμου, ὅπου γίνεται λόγος γιά τά δῆθεν: «**Τά ἐγκλήματα του**», διαβάζουμε ὅλους τούς γνωστούς ἰσχυρισμούς τῶν νεο-παγανιστῶν γιά τόν «φόνο» τῆς φιλοσόφου Ὑπατίας, τήν ἠθική αὐτουργία τοῦ ὁποῖου ἀποδίδουν στόν Κύριλλο καί ἐπίσης ὅτι: «Ὁ Κύριλλος ἐξαπέλυσε διωγμούς τόσο ἐναντίον τῶν σχισματικῶν νοβατιανῶν, ὅσο καί ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων»¹⁷.

Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου

«Ὁ Ἑβραῖος στήν καταγωγή Ἐπιφάνιος ὅμως καί μετέπειτα ἑβραϊολάγνος Χριστιανός, ἴσως καί ταλμουδιστής κρυπτοεβραῖος, δέν ἐκρυσσε τό μῖσος του γιά κάθε τί ἑλληνικό καί τήν λατρεία του γιά κάθε τί ἑβραϊκό»¹⁸.

«Αὐτόν λοιπόν τόν ἀπίστευτο τύπο, πού στίς πρῶτες ἑκατό πενήντα σελίδες τοῦ τόμου 41 τῆς πατρολογίας MIGNE, περιγράφει γιά τόν ἑαυτό του πόσο ἅγιος ἦταν καί τί θαύματα ἔκανε, λογικά μέσα στή φαντασία του μόνο, δέν βρέθηκε κανείς νά τόν συμμαζέψει, ἢ καί νά βρέθηκε, τά κείμενά του κάηκαν, ἢ ἂν τοῦ τά ἔλεγε διά ζώσης, τόν καθάρισαν μέ συνοπτικές διαδικασίες, οἱ ἱεροὶ θεολόγοι τοῦ Βυζαντίου»¹⁹.

Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής

«Ὅταν οἱ Ὁρθόδοξοι πῆγαν νά γεφυρώσουν τό χάσμα μέ ἐντολή τῆς μαύρης μασονίας, τότε ἐμφανίστηκε ὁ Μάξιμος ὁ ὁμολογητής, σάν ὑπηρέτης οὐσιαστικά τῶν συμφερόντων τῆς Λευκῆς Ἀδελφότητας»²⁰.

«Ὅταν μετά τήν Β' Παρουσία ἀξιωθοῦμε, ἴσως, νά ἀντιληφθοῦμε ὅλοι τί εἶναι ὁ Τριαδικός Θεός, τότε θά τό ἀντιληφθεῖ καί ὁ Μάξιμος καί ὁ κάθε Μάξιμος, μέ τίς ἀμπελοφιλοσοφίες του»²¹.

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός

«Ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός βέβαια, μονοσυνοθητής γιά θεατρικά ἔργα στό ἐπάγγελμα, ἦταν αὐτοδίδακτος θεολόγος καί στά βιβλία του ἔγραψε ἀσυναρτησιές ἀπείρου κάλους κατά περίπτωση (βλέπε τόμο 43 τῆς σειρᾶς ΓΙΑΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ)²².

«Πολλοί λένε τό ὄνομά του καί τό στόμα τους στάζει μέλι, ἐγώ πάλι πού διάβασα τά κείμενά του τά βρήκα σέ πολλά σημεία, ἐκτός ἀπό λανθασμένα καί βαρετά, ὑπό τήν ἔννοια τῆς χρήσης τῆς ξύλινης τυπολατρικῆς γλώσσας»²³.

Γ. Ἡ ἀπαξίωση τοῦ Συνοδικοῦ Θεσμοῦ καί τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων

Στό 4τομο αὐτό ἔργο «Τό Μαῦρο Βυζάντιο», ἀπαριθμοῦνται οἱ Σύνοδοι, Οἰκουμενικές, Τοπικές, Ὁρθόδοξες καί μή. Μέ μία «παχυλή» ἀποψη γιά τό συνοδικό σύστημα καί πλήρη ἄγνοια τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ὁρθόδοξου δογματικῆς, ἀπαξιώνεται ὁ συνοδικός θεσμός: «Νά ξέρετε ὅμως, ὅτι ὅλα αὐτά, ἐντάσσονται στήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία τῆς ἐπιθυμίας γιά ἐπιβολή ἐναντι τριτῶν καί στήν ἐπιθυμία γιά χρῆμα καί δόξα, ὅπως ἐπιβάλλονται ἀπό τό Σατανᾶ. Ἐντάξει, αὐτό τό κατανοῶ. Τήν σύγχρονη ἐπιμονή ὅμως, γιά τό πόσο ἅγια καί θεόπνευστα ἦταν ὅλα ὅσα ἀποφάσισαν κάποτε στίς συνόδους ὅμως δέν τά κατανοῶ, ἢ κάνω πῶς δέν τά κατανοῶ, ἐπειδή εἶναι ἐπιμονή ἐκ τοῦ πονηροῦ, διότι ὅλο τό οἰκοδόμημα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἀντί νά στηθεῖ ὅπως θά ἔπρεπε στά λόγια τοῦ Χριστοῦ, στήθηκε πάνω σέ λόγια καί ἔργα ἀνθρώπων ἀνίερων, πού βεβήλωσαν τήν διδασκαλία Του καί τήν ἔνωσαν μέ τίς προτροπές τοῦ Γιαχβέ Γιαλταμπαῶθ, πρὸς τόν “περιούσιο” λαό του, τούς Ἑβραίους...»²⁴.

17. Αὐτόθι.

18. Τόμος 62, σελ. 14.

19. Τόμος 62, σελ. 15.

20. Τόμος 62, σελ. 70.

21. Τόμος 62, σελ. 73.

22. Τόμος 62, σελ. 105.

23. Τόμος 62, σελ. 119.

24. Τόμος 62, σελ. 45.

Καί συνεχίζει: «Μέ δύο κουβέντες, οί λεγόμενες οίκουμενικές σύνοδοι, πού μερικοί σφάζονται γιά νά τίς ὀνομάσουν θεόπνευστες, κάθε ἄλλο παρά θεόπνευστες ἦταν, γιατί ὅταν παίρνεται μία θεόπνευστη ἀπόφαση, δέν μπορεῖ μετά νά ἀνακαλεῖται σάν λανθασμένη.

Αὐτά τά κόμπλεξ, μέ τό ἄν οί σύνοδοι εἶχαν θεῖο πνεῦμα στίς ἀποφάσεις τους καί τό ἄν εἶχαμε θεόπνευστους Πατέρες τῆς ἐκκλησίας καί τό ἄν οί εἰκόνες εἶναι ἱερές καί τό ἄν μυροβλύζουν τά λείψανα τῶν ἀγίων καί τό ἄν τά σώματα τῶν ἀγίων λιώνουν μετά θάνατον καί μόνο τῶν ἀμαρτωλῶν δέν λιώνουν κτλ κτλ, δημιουργήθηκαν ἀπό ὅλα ἐκεῖνα τά ἀρρωστημένα μυαλά, πού Χριστό μέσα τους δέν εἶχαν καί ἔψαχναν μέ τρόπο εἰδωλολατρικό, νά πιστέψουν σέ κάτι ἄλλο πού τυχόν θά ἀποτελοῦσε ἀπόδειξη τῆς ὀρθότητος τῆς περί θρησκείας σκέψης τους καί νά πειστοῦν ὅτι εἶναι ὀρθόδοξοι»²⁵.

Μέ βάση τό γενικό σενάριο, δίνεται κομβική σημασία στό γεγονός τῆς σύγκλησης τῆς τοπικῆς **Συνόδου τῆς Λαοδικείας**. Κι αὐτό γιατί σ' αὐτή τή Σύνοδο καθορίστηκε ὁ Κανόνας τῶν βιβλίων τῆς Ἀγίας Γραφῆς (Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης). Διαβάζουμε εἰδικά γιά τή Σύνοδο αὕτη: «Ἦταν δηλαδή μία διαρκῆς σύνοδος ὅπου, ὅπως θά δοῦμε παρακάτω, συγκέντρωσαν καί “μαγείρεψαν” καί παραποίησαν καί ἐβραιοποίησαν, ὅλα τά ὑπάρχοντα κείμενα, τά ὁποῖα θά ἐπέλεγαν ὡς ἱερά, ἀλλά καί ἐκεῖνα πού θά ἔμεναν ἐκτός ἱερῶν κανόνων, ὥστε ἡ ἐβραιοποίηση νά εἶναι καθολική καί ἀπόλυτα πειστική, ἀφοῦ ἡ ἐνοποίηση μωσαϊκοῦ νόμου καί χριστιανικῆς ἰδεολογίας, ἔπρεπε νά προκύπτει ἀπό ὅλα τά ὑπάρχοντα κείμενα. Ὅσα κείμενα δέν συμφωνοῦσαν μέ τήν ἐνοποίηση, ἀποφασίστηκε νά καοῦν. Ἐκαψαν καραβιές ὁλόκληρες ἀπό χειρόγραφα. Βιβλιοθήκες ὁλόκληρες πα-

ραδόθηκαν στό πῦρ ἀπό τούς σκοταδιστές τοῦ ἐβραιοχριστιανισμοῦ καί γνώσεις χιλιετιῶν ἔγιναν παρανάλωμα τοῦ πυρός»²⁶.

Δέν μπορούμε στόν σύντομο αὐτό σχολιασμό τοῦ ἐν λόγω βιβλίου, νά ἀσχοληθοῦμε μέ ὅσα γράφονται γιά ὅλες τίς Συνόδους. Θά κάνουμε ἀναφορά μόνο σέ αὐτά πού λέγονται γιά τήν σύγκληση τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325). Διαβάζουμε λοιπόν: «Δέν ὑπάρχουν πρακτικά ἀπό τί συζητήθηκε. Δέν ξέρουμε τί εἰπώθηκε, οὔτε στό περίπου. Ξέρουμε μόνο τί ἔγραψαν οἱ τελικοὶ νικητές πού εἶχανε μαζί τους τό ρωμαϊκό κράτος πού παρεβρισκόντανε διά τοῦ ἴδιου τοῦ Αὐτοκράτορα, πού σάν ἐκπρόσωπος τῆς Μαύρης Ἀδελφότητος, ἐννοεῖται ὅτι θά ἔπαιρνε τό κεφάλι τοῦ ὁποιοῦ δέν ὑπέκυπτε.

Σύμφωνα μέ τούς πατέρες τῆς αἵρεσης τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου καί σύμφωνα μέ αὐτά πού ἔγραψαν ὅπως ἤθελαν νά τά παραποιήσουν αὐτοί, ὁ Ἄρειος ἐπανελάβε καί πάλι τήν ἀποψή του ὅτι ὁ Χριστός ἦταν ἓνα δημιουργηθέν πλάσμα ἀπό τόν Πατέρα, “ἀλλά θεῖος μόνον ἐκ συμμετοχῆς”...Ὅπως καί νά ἔχει οἱ λεπτομέρειες πού γράφτηκαν δέν ἔχουν σημασία, ἀφοῦ **τίποτε δέν ἔγραψαν γιά τίς ἀληθινές διαφωνίες πού εἶχαν μέ τόν Ἄρειο, ὁ ὁποῖος διαφωνοῦσε μέ τήν εἴσοδο τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου μέσα στόν Χριστιανισμό, ἀφοῦ ὁ Γιαχβὲ τῶν Ἑβραίων εἶναι ὁ Γιαλταμπαώθ Σατανᾶς καί ὁ Σάμπ(μπ)αώθ, ὁ ἰσχυρότερος τῶν υἱῶν του.**

Ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι, ἐκτός ἀπό 17, συμφώνησαν μέ ὅσα ἐπέβαλε ἡ Μαύρη Ἀδελφότητα διά τοῦ αὐτοκράτορος καί ἀφοῦ ὅρισαν **ὅτι δῆθεν ἦρθε τό Ἅγιο Πνεῦμα καί τούς φώτισε, ὑπέγραψαν ἓνα πρακτικό, πού ἐξέφραζε τήν ἀπόφασή τους**»²⁷.

(στό ἐπόμενο ἢ συνέχεια)

25. Τόμος 61, σελ. 165, 166.

26. Τόμος 61, σελ. 31

27. Τόμος 61, σελ. 57, 58.

«ΣΗΜΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ» ΜΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ ΙΠΤΑΜΕΝΩΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ (Α.Τ.Ι.Α.)

τῆς Ἀγγελικῆς Δ. Χατζηγιάννου
Δρ. Θεολογίας

Μετά τό τέλος τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου (1945) καί τήν ἐκπληκτική αὔξηση τῶν ἀνατολικῶν θρησκευτικῶν λατρειῶν καί τῆς ἐπιρροῆς τους στή Δύση, παρατηρήθηκε ἡ ἀρχή καί ἡ ἐξάπλωση ἑνός ἄλλου φαινομένου, αὐτοῦ τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἀγνώστου ταυτότητος ἱπτάμενων ἀντικειμένων (Α.Τ.Ι.Α.). Παρ' ὅ,τι μέ τήν πρώτη ματιά τό θέμα δείχνει ἐντελῶς ἄσχετο μέ τή θρησκεία μιά προσεκτικότερη ἐξέταση ἀποδεικνύει πῶς τά πράγματα δέν εἶναι ἀκριβῶς ἔτσι¹.

Κατά τούς ἰσχυρισμούς τοῦ χώρου ἡ πρώτη φωτογραφία ἑνός Α.Τ.Ι.Α. ἐλήφθη τό 1883 ἀπό ἕναν μεξικανό ἀστρονόμο τόν Jose Bonilla². Ὡστόσο, μέχρι τά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ 1940 καμία ὁλοκληρωμένη προσπάθεια καταγραφῆς τοῦ φαινομένου δέν εἶχε πραγματοποιηθεῖ. Ὅμως οἱ ἐπαναλαμβανόμενες ἐμφανίσεις τῶν Α.Τ.Ι.Α., ἐνῶ ἀρχικά συνδέθηκαν μέ ἀνθρώπους τοῦ λεγομένου «περιθωρίου» τοῦ κόσμου τῶν λατρειῶν, στή συνέχεια κινητοποιήσαν τόσο κυβερνήσεις, ὅσο καί ἐπιστήμονες σέ προσπάθειες ἐρμηνείας τῆς φύσεως καί τῆς προελεύσεώς τους³.

Μία πρώτη ἀξιόπιστη περιγραφή τῶν φαινομένων τῆς ἐμφανίσεως τῶν Α.Τ.Ι.Α. πραγματοποιήθηκε ἀπό τόν δόκτορα Jacques Vallee, διδάκτορα τῆς ἀστροφυσικῆς καί τῆς ἐπιστήμης τῶν ὑπολογιστῶν. Ἡ μαρτυρία του εἶναι ἰδιαίτερος σημαντική, καθὼς ὁ ἴδιος ἔχει μελετήσει ἀπό κοντά

θεάσεις Α.Τ.Ι.Α. τόσο στίς Η.Π.Α., ὅσο καί στή Γαλλία. Στή μελέτη του ὁ Vallee διαπιστώνει ὅτι Α.Τ.Ι.Α. εἶχαν παρατηρηθεῖ καί σέ παλαιότερους αἰῶνες, ὡστόσο τό φαινόμενο ἀρχίζει νά γίνεται συχνότερο μετά τό τέλος τοῦ Β΄ Παγκοσμίου πολέμου (1945). Πολλοί πιλότοι τῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας τῶν Η.Π.Α. ἀνέφεραν πῶς κατά τίς πτήσεις τους συναντοῦσαν παράξενα φῶτα πού ἔμοιαζαν νά βρίσκονται ὑπό νοήμονα ἔλεγχο⁴. Παράλληλα μέ τήν ἐμφάνιση τῶν Α.Τ.Ι.Α. αὐτόπτες μάρτυρες κατέθεταν καί τήν ἐπαφή μέ μή γήινα ὄντα, τά ὁποῖα δέν εἶχαν πάντοτε σχῆμα πού νά παραπέμπει σέ ἄνθρωπο, δέν ἀνέπνεαν ὀξυγόνο καί φαινόταν ὅτι ἀντιμετωπίζουν πρόβλημα μέ τή γήινη βαρύτητα⁵.

Τό 1967 τό Πανεπιστήμιο τοῦ Κολοράντο στίς Η.Π.Α. ἔλαβε χρηματοδότηση μισοῦ ἑκατομμυρίου δολαρίων ἀπό τήν Ἀμερικανική πολεμική ἀεροπορία, προκειμένου νά ἐρευνήσει τόσο τό φαινόμενο τῆς ἐμφανίσεως τῶν Α.Τ.Ι.Α., ὅσο καί τῶν ἐξωγήινων πού πολλοί ὑποστήριζαν πῶς εἶχαν συναντήσει. Ἐπικεφαλῆς τέθηκε ὁ καθηγητής Condon. Σέ συνάντηση πού εἶχε μαζί του ὁ ἐπίσης ἐρευνητής τοῦ φαινομένου Vallee συζητήθηκε τό θέμα. Ὁ Vallee ὑποστήριξε ὅτι τό φαινόμενο τῶν Α.Τ.Ι.Α. θά μπορούσε νά ἐξηγηθεῖ ἐπιστημονικά, ὡστόσο ἡ ἀπά-

1. Seraphim Rose ἱερομ., *Ἡ Ὁρθοδοξία καί ἡ θρησκεία τοῦ μέλλοντος*, ἔκδ. Ἐγρήγορη, Αθήνα 2000, σ. 109.

2. Keel John, *UFO's operation Trojan Horse*, ἔκδ. IllumiNet Press, ἄ.ἔ.ἔ, σ. 29.

3. Rose, *Ἡ Ὁρθοδοξία*, σ. 109.

4. Vallee Jac., *UFO in space. Anatomy of a phenomenon*, ἔκδ. Henry Regnery Company, 1965, σ. 47. Καταγραφή περιστασιακῶν ἐμφανίσεων Α.Τ.Ι.Α. μπορεῖ κανεῖς νά μελετήσει στό: Vallee Jac., *Messengers of Deception. UFO contacts and cults*, ἔκδ. Daily Grail Publishing, ἄ.ἔ.ἔ, σσ. 29-30.

5. Vallee Jac., *Messengers of Deception. UFO contacts and cults*, ἔκδ. Daily Grail Publishing, ἄ.ἔ.ἔ, σ. 31.

ντηση τοῦ συναδέλφου του τόν ἐξέπληξε. «Δέν εἶμαι βέβαιος, ἡ ὑπαρξη τῶν Α.Τ.Ι.Α. εἶναι περίπου ὅπως ἡ ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ, ἕνα πρόβλημα γιά τό ὅποιο ἡ ἐπιστήμη δέν ἔχει κάτι νά πεῖ»⁶. Στήν ἐπίσημη ἀναφορά του, ἡ ὁποία κατατέθηκε στήν Ἑθνική Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν τῶν Η.Π.Α. κατέληξε στό συμπέρασμα πώς δέν ὑπάρχουν ἀποδείξεις γιά τήν ὑπαρξη τῶν Α.Τ.Ι.Α.⁷

Ὅμως μαρτυρίες ἀνθρώπων πού ἔρχονταν σέ ἐπαφή τόσο μέ Α.Τ.Ι.Α., ὅσο καί μέ μή γήινες ὄντοτητες, συνέχιζαν νά καταγράφονται. Πολλοί μάλιστα ὑποστήριζαν πώς οἱ ἐξωγήινοι ἐπισκέπτες τούς εἶχαν θεραπεύσει καί ἀπό νοσήματα ἀπό τά ὁποία ἔπασχαν⁸. Σιγά σιγά ἄρχισε νά τίθεται τό ἐρώτημα, μήπως ἡ προέλευση ὅλων αὐτῶν τῶν φαινομένων δέν εἶναι τελικά ἐπιστημονική, ἀλλά ἐντάσσεται σέ ἄλλους εἶδους πεδία.

Από τούς βίους τῶν Ἀγίων πληροφοροῦμαστε ὅτι οἱ δαίμονες ἔχουν ὑλικά σώματα, παρότι ἡ ὕλη ἀπό τήν ὁποία ἀποτελοῦνται εἶναι τόσο λεπτή, ὥστε οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νά τήν ἀντιληφθοῦν εἴτε μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ (ὅπως συμβαίνει στην περίπτωση τῶν Ἀγίων), εἴτε μέ βοήθεια ἀπό τούς ἰδίους τοῦ δαίμονες (ὅπως συμβαίνει στίς περιπτώσεις τῶν μάγων καί τῶν μέντιουμ)⁹. Ἐτσι ἄρχισε νά ἐκφέρεται ἡ ἂποψη ὅτι ἡ ἐμφάνιση τῶν Α.Τ.Ι.Α. ἀλλά καί τῶν μή γήινων ὄντοτήτων πού συνδέονταν μέ αὐτά ἦταν δαιμονικῆς προελεύσεως.

Σημειώνει σχετικά ὁ π. Σεραφεῖμ Ρόουζ: «Δύσκολα μπορεῖ νά φτάσει σέ ἕνα διαφορετικό συμπέρασμα ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός ἐρευνητής. Μερικές ἢ πολλές ἀπό τίς ἐμπειρίες, ἴσως νά εἶναι τό ἀποτέλεσμα ἀπάτης ἢ παραισθήσεων· ἀλλά εἶναι ἀπλῶς ἀδύνατον νά ἀπορρίψει κανεῖς ὅλες τίς πολ-

λές χιλιάδες ἀναφορῶν Α.Τ.Ι.Α. μέ αὐτό τόν τρόπο. Ἐνας μέγας ἀριθμός ἀπό τά σύγχρονα μέντιουμ καί τά πνευματιστικά τους φαινόμενα εἶναι ἐπίσης ἀπατηλά· ἀλλά ὁ μεντιουμιστικός πνευματισμός, ὅταν εἶναι γνήσιος ἀναμφισβήτητα παράγει ἀληθινά “παραφυσικά” φαινόμενα ὑπό τή δράση τῶν δαιμόνων. Τά φαινόμενα τῶν Α.Τ.Ι.Α., ἔχοντας τήν ἴδια πηγή, δέν εἶναι λιγότερο ἀληθινά»¹⁰. Αὕτη τήν ἐρμηνεία δέχονται καί πρόσφατες ἐρευνες εὐαγγελικῶν μελετητῶν, οἱ ὁποῖοι κατέληξαν στό συμπέρασμα πώς οἱ ἐμφανίσεις τῶν Α.Τ.Ι.Α. εἶναι δαιμονικῆς προελεύσεως¹¹.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἦταν πάντοτε πολύ ἐπιφυλακτικοί ἀπέναντι σέ τέτοιου εἶδους φαινόμενα, τά ὁποία φαίνεται πώς εἶχαν παρατηρηθεῖ καί στήν ἐποχή τους. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἀναφέρει ὅτι οἱ δαίμονες: «παραχωρήσεως δέ Θεοῦ γινομένης καί ἰσχύουσι καί μεταβάλλονται καί μετασχηματίζονται εἰς οἶον θέλουσι σχῆμα καί φαντασία»¹².

Εἶναι χαρακτηριστικά τά ὅσα σημειώνει ὁ Ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος: «ὁ ἀγωνιστής τῆς προσευχῆς θά πρέπει νά κοιτᾷ στον οὐρανό, ἀπό τόν φόβο τῶν πονηρῶν πνευμάτων στόν ἀέρα, πού προκαλοῦν πολλές καί διάφορες πλάνες ἐκεῖ»¹³. Ὁ ἴδιος σπουδαῖος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας παρατηρεῖ ὅτι ὅταν αὐτά τά φαινόμενα θά ἀρχίσουν νά γίνονται συχνότερα: «Οἱ ἄνθρωποι δέν θά καταλάβουν ὅτι τά θαύματα τοῦ ἀντιχρίστου δέν ἔχουν καλό, λογικό σκοπό, οὔτε σαφές νόημα, ὅτι εἶναι ξένα στήν ἀλήθεια, γεμάτα ψέματα, ὅτι εἶναι ἕνα τερατώδες, δόλιο, ἀνόητο θεατρικό ἔργο, πού αὐξάνει μέ σκοπό νά καταπλήξει, νά φέρει

6. Vallee, *Messengers*, σ. 54.

7. Vallee, *Messengers*, σ. 54.

8. Keel, *UFO's operation Trojan Horse*, σσ. 225-227.

9. Rose, *Ἡ Ὁρθοδοξία*, σ. 144.

10. Rose, *Ἡ Ὁρθοδοξία*, σ. 144.

11. Rose, *Ἡ Ὁρθοδοξία*, σ. 144.

12. Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, PG 94, 877.

13. Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου, *Περί τῶν τριῶν τρόπων προσευχῆς*, Φιλοκαλία τῶν Νηπτικῶν καί Ἀσκητικῶν Πατέρων, Ε.Π.Ε., σ.

σύγχυση καί λήθη, νά ἑξαπατήσῃ, νά ἀποπλανήσῃ, νά γοητεύσῃ μέ τήν ἐλκυστικότητα ἑνός πομπώδους, κενοῦ, βλακώδους ἀποτελέσματος»¹⁴.

Ἐπειδή ἀκριβῶς ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος γνώριζε τήν προέλευση αὐτῶν τῶν ἐμφανίσεων πονηρῶν πνευμάτων δίνει καί τίς ὁδηγίες γιά τό πῶς αὐτές πρέπει νά ἀντιμετωπίζονταν ἀπό τοὺς πιστοὺς σέ περίπτωση πού ἔρθουν σέ ἐπαφή μέ κάποια ἀπό αὐτές: «Ὅλες οἱ δαιμονικές ἐκδηλώσεις ἔχουν τό χαρακτηριστικό ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνον νά τοὺς δοθεῖ καί ἡ παραμικρή προσοχή· καί μόνο ἀπό τέτοια προσοχή, πού δίνεται ἀκόμη καί χωρίς καμία συμπάθεια γιά τήν ἐκδήλωση, μπορεῖ κανεὶς νά σφραγιστεῖ μέ τή βλαβερότερη ἐντύπωση καί νά ὑποβληθεῖ σέ σοβαρό πειρασμό»¹⁵.

Μία ἀκόμα πτυχή, ἡ ὁποία συνδέει τὰ Α.Τ.Ι.Α. μέ δαιμονική δράση εἶναι ἡ σχέση πού ἔχει ἡ παρουσία τῶν Α.Τ.Ι.Α. μέ τό κίνημα τῆς λεγομένης «Νέας Ἐποχῆς». Ἡ «Νέα Ἐποχή» ἔχει ἐντάξει στό οἰκοδόμημά της τίς δοξασίες περί τῆς ὑπάρξεως τῶν Α.Τ.Ι.Α. καί τίς προωθεῖ ποικιλοτρόπως¹⁶. Τό φαινόμενο τῶν Α.Τ.Ι.Α. δέν εἶναι παρὰ μόνον ἓνα μέρος αὐτῆς τῆς «ὑπερχείλισης παραφυσικῶν φαινομένων» πού ἐμφανίζονται στην ἐποχή μας καί πολλοί τὰ ἔχουν θεωρήσει ὡς «θαύματα»¹⁷. Ἡ ἀναζήτησις καί ἡ ἀποδοχή τῆς ὑπάρξεως τῶν Α.Τ.Ι.Α. δέν ἀποτελεῖ τίποτα ἄλλο παρὰ μία πτυχή τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἡ ὁποία προσπαθεῖ νά παρσύρει τοὺς ἀνθρώπους στό σκοτεινὸ βασίλειό της. Ἡ παρουσία τῶν Α.Τ.Ι.Α., ὅπως αὐτὴ ἐκδηλώνεται καί μέ τήν ἐμφάνισιν μὴ γήινων ὄντοτήτων, εἶναι νά στρέψῃ τοὺς ἀνθρώπους στήν ἀναζήτησιν τοῦ «σωτήρα»

πού θα ἔρθῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιά νά σώσει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ προβλήματά τους¹⁸. Μέ αὐτὸ τὸν τρόπο ἀπορρίπτεται ἡ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ὁ μόνος σωτήρας τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ σαρκωθείς Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, στόχος πού προωθεῖ ἡ «Νέα Ἐποχή».

Ἡ ἀποκρυφιστικὴ διάσταση τοῦ ζητήματος τῶν Α.Τ.Ι.Α. καί τῆς ἐμφανίσεως ἐξωγήινων ὄντοτήτων ἔχει ἐπισημανθεῖ καί ἀπὸ ξένους μελετητές τῶν Α.Τ.Ι.Α., οἱ ὁποῖοι ὑπογραμμίζουν ὅτι ἡ φρασεολογία καί ἡ ὀρολογία πού χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς θιασῶτες τοῦ φαινομένου ἔχει ἀρχικῶς χρησιμοποιηθεῖ καί προέρχεται ἀπὸ τὸν χῶρο τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ. Ἐπίσης δέν εἶναι καθόλου τυχαῖο τό γεγονός, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἰδρυτὲς σεκτῶν πού σχετίζονταν μέ τὰ Α.Τ.Ι.Α. προέρχονταν ἀπὸ τὸν χῶρο τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ¹⁹.

Εἶναι χαρακτηριστικά τὰ ὅσα ἀναφέρει ὁ John Keel: «Τό νά ἀνακατεῦεται κανεὶς μέ τὰ Α.Τ.Ι.Α. εἶναι σάν νά ἀνακατεῦεται μέ τὴ μαύρη μαγεία. Τό φαινόμενο λυμαινεται τοὺς νευρωτικούς, τοὺς ἀφελεῖς καί τοὺς ἀνώριμους. Παρανοϊκὴ σχιζοφρένεια, διαμονομανία, κι ἀκόμα καί αὐτοκτονία μπορεῖ νά προκύψουν, ὅπως ἔχουν προκύψει σέ ἓναν ἀριθμὸ περιπτώσεων. Μία μέτρια περιέργεια σχετικὰ μέ τὰ Α.Τ.Ι.Α. μπορεῖ νά μετατραπῇ σέ καταστροφικὴ μονομανία. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, συνιστῶ σθεναρὰ στοὺς γονεῖς νά ἀπαγορεύουν στα παιδιά τους νά ἀναμειχθοῦν. Οἱ δάσκαλοι καί οἱ ἐνήλικες δέν πρέπει νά ἐνθαρρύνουν τοὺς ἐφήβους νά ἐνδιαφέρονται γι' αὐτό τό θέμα»²⁰.

Δυστυχῶς πολλοὶ ἄνθρωποι στίς ἡμέρες μας, κυρίως νέοι, ἔχουν παρασυρθεῖ ἀπὸ τίς δοξασίες περί Α.Τ.Ι.Α. καί ἐξωγήινων. Αὐτό ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα, ὅχι μόνο νά μελετοῦν μέ μανία ὅτι δημοσιεύ-

14. Συμμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου, *Περί τῶν τριῶν τρόπων προσευχῆς*.

15. Συμμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου, *Περί τῶν τριῶν τρόπων προσευχῆς*.

16. Γεωργοπούλου Βασιλείου Πρωτ., Ἀναπληρωτὴ Καθηγητὴ Α.Π.Θ., «Νέα Ἐποχή καί ἐξωγήινοι (UFO)», *Ἐφημέριος*, ἔτος ΝΓ', τεύχος 9, Ὀκτώβριος 2004, σ. 18.

17. Rose, *Ἡ Ὁρθοδοξία*, σ. 151.

18. Rose, *Ἡ Ὁρθοδοξία*, σσ. 152-153.

19. Γεωργοπούλου, «Νέα Ἐποχή καί ἐξωγήινοι», σ. 20.

20. Rose, *Ἡ Ὁρθοδοξία*, σ. 155.

εται σχετικά μέ αυτά, αλλά τό χειρότερο, νά έντάσσονται σέ αποκρουστικές ομάδες, τίς έπωνομαζόμενες UFO-σέκτες (π.χ. Aetherius Society, Unarius Academy of Science, Urantia, Asthar Command, Ancient Astronaut Society, Ραελική κίνηση, κ.ά.). Η ένταξη αυτή, πέρα από τίς καταστροφικές πνευματικές συνέπειες πού έχει γιά τά μέλη της, έχει καί σέ κάποιες περιπτώσεις τραγικά αποτελέσματα.

Χαρακτηριστική είναι ή περίπτωση της σέκτας μέ την όνομασία Heaven's gate (Η Πύλη του Παραδείσου). Ίδρυτές της ήταν ή Bonnie Nettles καί ό Marshall Applewhite. Τά θρησκευτικά πιστεύω της όργανώσεως ήταν ένα μείγμα χριστιανικού χιλιασμού, «Νέας Έποχής» καί ούφολογίας, ένω ή διδασκαλία της όργανώσεως χαρακτηρίστηκε ως ή θρησκεία τών Α.Τ.Ι.Α²¹. Στίς 26 Μαρτίου του 1997, οί άμερικανικές άστυνομικές αρχές ανακάλυψαν σέ ένα ράντζο της Σάντα Φε τά πτώματα 39 μελών της όργανώσεως. Σύμφωνα μέ σημείωμα πού βρέθηκε στην ίστοσελίδα της όργανώσεως, τά μέλη είχαν αυτοκτονήσει προκειμένου νά έγκατα-

21. [https://en.wikipedia.org/wiki/Heaven%27s_Gate_\(religious_group\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Heaven%27s_Gate_(religious_group))

λείψουν τά σαρκικά τους «κουτιά» καί νά εισέλθουν σέ ένα έξωγήνιο διαστημόπλοιο πού ήταν κρυμμένο πίσω από τόν κομήτη Hale-Bopp, πού εκείνη την περίοδο περνούσε κοντά από τή γή²².

Συμπερασματικά μπορούμε νά σημειώσουμε, πώς ή αποδοχή της ύπάρξεως Α.Τ.Ι.Α. καί έξωγήνων όντων αποτελεί βήμα γιά την προσέγγιση μέ δαιμονικές όντότητες, ή έπαφή μέ τίς όποιες έχει καταστροφικές γιά τή σωτηρία του ανθρώπου συνέπειες καί δέν αποκλείει άκόμη καί την αυτοκτονία, ή όποία στερεί από τόν άνθρωπο τή δυνατότητα μετανοίας. Μέ βάση τά παραπάνω οί Όρθόδοξοι Χριστιανοί θά πρέπει νά απορρίπτουν τέτοιου είδους «διδασκαλίες» νά αποδέχονται την άλήθεια της Έκκλησίας, ότι ό Θεός δημιούργησε τόν άνθρωπο ως κορωνίδα της Δημιουργίας καί νά αγωνίζονται πνευματικά, ώστε μέ την εύλογία του Κυρίου ήμών Ίησου Χριστού νά γίνουν μέτοχοι του Παραδείσου, τόν όποιο έτοίμασε ό Κύριος «τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν»²³.

22. <https://www.ethnos.gr/todayinhistory/article/200784/sokareihmegalyterhmazikhaytoktoniaamerikanonhastynomiaanakalyptei39soroyseenarants>

23. Α΄ Κορ., β΄ 9.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ

Από τό **Ραδιοφ. Σταθμό της Έκκλησίας της Ελλάδος, 89,5 FM**, μεταδίδεται ή έκπομπή:
«Άλλοτρίωση δόγματος - άλλοτρίωση ήθους». Σάββατο, 14.00-14.30.

Έπιμελείται καί παρουσιάζει ό Πρωτοπρ. π. Βασίλειος Γεωργόπουλος.

Από τό **Ραδιοφ. Σταθμό της Πειραϊκής Έκκλησίας, 91,2 FM**, μεταδίδονται οί έκπομπές:

α) «Άντιαιρετική Δράση», Σάββατο, 12.00-12.45.

Έπιμελούνται καί παρουσιάζουν οί
Πρωτοπρ. π. Κυριακός Τσουρός καί Πρωτοπρ. π. Βασίλειος Γεωργόπουλος

**β) «Σεμινάριο Όρθοδόξου Πίστεως»,
Σάββατο, Χειμερινή ώρα 18.00-19.00, Θερινή ώρα
16.00-17.00. (Αναμεταδίδονται όμιλίες).**

ΘΡΗΣΚΕΙΑ – ΒΑΒΥΛΩΝΑ

τῆς Φωτεινῆς Περγιουνδάκη

Μέλος τοῦ Πνευματικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Ε.Γ.

Ἡ ἐταιρεία «ΣΚΟΠΙΑ», ἀπό τῆς ιδρύσεώς της μέχρι σήμερα, βάλλει ἐναντίον τῆς Χριστιανοσύνης καί εἰδικά ἐναντίον τοῦ Χριστιανικοῦ κλήρου. Ἀποκαλεῖ τήν κάθε Θρησκεία «πόρνη Βαβυλῶνα», ἡ ὁποία θά καταστραφεῖ μαζί μέ τούς ὁπαδούς της στή διάρκεια του «Ἀρμαγεδδῶνα». Ἄς δοῦμε τί γράφουν τά βιβλία τῆς ἐταιρείας «ΣΚΟΠΙΑ»:

Ὁ Ἰωσήφ Ρόδερφορντ, δεύτερος πρόεδρος τῆς ἐταιρείας, ἔγραψε τά κάτωθι:

- **Βιβλίο «Διεκδίκησις» Τόμος Β', σελ 13:**
«...ἡ θρησκεία ὑπῆρξε τό κυριώτερον μέσον, διά τοῦ ὁποίου ὁ Σατανᾶς ἠπάτησε καί ὠδήγησε τούς ἀνθρώπους εἰς τήν παγίδα του».

- **Βιβλίο «Θρησκεία» σελ. 113:**
«Τόσον τό ὑπόλοιπον ὅσον καί τά «ἄλλα πρόβατα»...συνεργάζονται ἐν εἰρήνῃ καί ἀρμονίᾳ, διακηρύττοντες τό ὄνομα τοῦ Ἰεχωβά καί τήν μεγάλην αὐτοῦ ΘΕΟΚΡΑΤΙΚΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ....Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀσκεῖ θρησκείαν, ἀλλ' ὅλοι ἀποφεύγουν τήν θρησκείαν ὡς θανάσιμον ἐχθρόν, καθώς καί πράγματι εἶναι».

Ἡ ἐταιρεία «ΣΚΟΠΙΑ», ἀποκαλεῖ τήν Θρησκεία διαβολική καί προτρέπει τούς ὁπαδούς της νά τήν ἀποφεύγουν ὡς θανάσιμο ἐχθρό. Γιατί ὅμως διεξάγει δίκες μέ σκοπό νά ἀναγνωριστῇ ἡ «ΣΚΟΠΙΑ», ὡς γνωστή θρησκεία καί μάλιστα ἀπό ἓνα «διαβολικό», ὅπως τό ὀνομάζει σύστημα;

Ἐκτός τῆς Θρησκείας βάλλει καί ἐναντίον τῆς πολιτικῆς καί τοῦ ἐμπορίου.

- **Περιοδικό «Σκοπιά», ἔτος 1/5/1957, σελ. 141:**

«Οἱ πολιτικοί, ἐμπορικοί καί θρησκευτικοί λησταί ἐλήστευσαν καί κατεπλήρωσαν τό ἀνθρώπινο γένος. Ὁ «Χριστιανικός κόσμος», παρ' ὅλες τίς καθ' ὁμολογίαν Χριστιανικές θρησκείες του, εἶναι,

ὅπως καί ὁ ἀρχαῖος Ἰούδας, ἓνας ἐπικίνδυνος τόπος γιά νά ζῇ κανεῖς».

- **Βιβλίων «Ἐχθροί», σελ. 279:**

«Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν εἶναι τό τέκνον τοῦ Διαβόλου διά τῆς «γυναικός» του, τῆς «ὀργανωμένης θρησκείας», καί τό ὅποῖον ἐγεννήθη κατ' ἀντίθεσιν πρός τό «ἄρρεν» τοῦ Ἰεχωβά, τό ὁποῖο θά κυβερνήσει τόν κόσμον. (Ἀποκάλυψις ιβ' 5) Ὁ συνδυασμός τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἀποτελεῖται ἐκ τῆς θρησκείας, τῆς πολιτικῆς καί τοῦ ἐμπορίου, τῆς θρησκείας οὔσης συνδετικοῦ δεσμοῦ καί ἱππευούσης ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ «θηρίου» καί ἀξιούσης τό δικαίωμα τοῦ ἄρχειν. Ἡ γραῖα «πόρνη» ἀποκτᾷ τήν κυριαρχικήν θέσιν της εἰς τόν συνδυασμόν αὐτόν ὅταν «ἐπιστρέφει εἰς τό μίσθωμά» της ἢ ἐμπόριον καί «παίζει τήν πόρνην μέ ὅλα τά βασίλεια τοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς».

Ὁ Ἰωσήφ Ρόδερφορντ, ὁ συγγραφέας αὐτῶν τῶν βιβλίων ἀναφέρει, ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι ἡ γυναίκα τοῦ σατανᾶ, ἡ ὁποία γέννησε τήν κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ἐν ἀντιθέσει μέ τό «ἄρρεν παιδίον τοῦ Ἰεχωβά».

Στό βιβλίο «Ἀποκάλυψη - Τό Μεγαλειώδες Ἀποκορύφωμά της πλησιάζει!» σελ. 180 ἀναφέρεται: «...ἡ γέννηση πού βλέπει ὁ Ἰωάννης συνδέεται στενά μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό...πρόκειται γιά τή γέννηση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ὡς ὄντοτητας τό 1914, στήν ὁποία ὁ Ἰησοῦς — πού βρίσκεται στόν οὐρανό ἐδῶ καί σχεδόν 20 αἰῶνες — ἐνθρονίστηκε ὡς Βασιλιάς».

Ὅμως τό ἔτος 1914 εἶναι μία αὐθαίρετη χρονολογία τῆς ἐταιρείας «ΣΚΟΠΙΑ» καί σέ αὐτό τό ἔτος στηρίζεται ὅλο τό οἰκοδόμημά της. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός γεννήθηκε Βασιλιάς καί ἡ Βασιλεία του δέν ἔχει τέλος. (Λουκ. α' 33)

- **Περιοδικό «Σκοπιά», 15/1/1985 σελ. 15:**
«Επομένως, αυτά (τά Ηνωμένα Έθνη) αποτελούν τό σημερινό «βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως». (Ματθαῖος 24:15). Όχι, τά Ηνωμένα Έθνη δέν αποτελοῦν εὐλογία, ἔστω κι ἂν ὁ θρησκευτικός κληρὸς τοῦ λεγόμενου Χριστιανικοῦ κόσμου καί οἱ ραβῖνοι τῶν Ἰουδαίων προσεύχονται γιά τήν εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ πάνω σ' αὐτόν τόν ὀργανισμό. Στήν πραγματικότητα εἶναι «ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου», τῆς πολιτικῆς, ἐμπορικῆς ὀργάνωσης τοῦ «θεοῦ τοῦ αἰῶνος τούτου», τοῦ Σατανᾶ τοῦ Διαβόλου. Ἐτσι τά Ηνωμένα Έθνη σύντομα θά καταστραφοῦν μαζί μ' ἐκείνη τή θηριώδη ὀργάνωση».

Ἡ ἐταιρεία «ΣΚΟΠΙΑ», ἐκτός τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας βάλλει ἐναντίον τῶν κυβερνήσεων, τοῦ Ἐμπορίου, ἀλλά καί τοῦ Ο.Η.Ε. Ἀποκαλεῖ τόν Ο.Η.Ε. «βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως» καί τό «κόκκινο θηρίο» πού ἀνέβηκε ἀπό τήν ἄβυσσο. Όλα τά συμβολικά στοιχεία τῆς Ἀποκαλύψεως μεταφράζονται μέ ἓνα τρόπο, ὡς νά εἶναι πραγματικά καί ὅλα τά ἄσχημα ἀφοροῦν τήν θρησκεία. Ἐτσι, τό «κόκκινο θηρίο» ἀνέβηκε τό 1945 ἀπό τήν ἄβυσσο, οἱ φοβερές ἀκρίδες μαζί μέ τόν ἀρχηγό τους τόν Ἀβαδδών, πού κατὰ τήν ἐταιρεία «ΣΚΟΠΙΑ» εἶναι ὁ Ἰησοῦς καί οἱ 144.000 εἶναι οἱ χρισμένοι, οἱ ὅποιοι ἀνέβηκαν ἀπό τήν ἄβυσσο, ἐνῶ ὁ σατανᾶς καί οἱ δαίμονες του θά ριχτοῦν στήν ἄβυσσο γιά 1.000 χρόνια.

Τό ἐρώτημα εἶναι πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Ἰησοῦς Χριστός νά βρίσκεται στήν ἄβυσσο μαζί μέ τίς φοβερές ἀκρίδες καί τό θηρίο;

Ἐνα ἄλλο θέμα πού ἀναφέρει τό κείμενο εἶναι ὅτι οἱ κληρικοί τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου προσεύχονται πρὸς αὐτόν τόν ὀργανισμό, δηλ. στόν Ο.Η.Ε. Ἡ προσευχή ἀπευθύνεται στόν Θεό γιά τήν εἰρήνη τοῦ σύμπαντος κόσμου, ὥστε νά συμβάλουν ὅλα τά κράτη γιά τήν εἰρήνη.

- **Περιοδικό «Σκοπιά» ἔκδοση μελέτης, 15/8/2008, σελ. 6:**
«Μερικοὶ κυβερνῶντες ἔχουν ἀποπειραθεῖ νά θεσπίσουν τή δική τους μορ-

φή ἐπίσημης θρησκείας, πιέζοντας τοὺς ὑπηκόους τους νά συμμορφωθοῦν. Ὁ κληρὸς τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου καί ἄλλοι αὐθάδεις ἄνθρωποι ἔχουν προσπαθήσει νά οἰκαιοποιηθοῦν τό ρόλο τοῦ πνευματικοῦ ἱερατείου. Ὡστόσο, μόνο μεταξύ τῶν ἀληθινῶν Χριστιανῶν βρίσκουμε γνήσιους χρισμένους, οἱ ὅποιοι αποτελοῦν «βασιλικὸ ἱερατεῖο».

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, τηρώντας τόν λόγο τοῦ Κυρίου «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν,» (Μάρκ. η' 34), δέν ἀναζητᾷ ὀπαδούς. Κηρύττει τό Εὐαγγέλιο τῆς Σωτηρίας. Οὔτε οἱ Ἱερεῖς οἰκαιοποιήθηκαν τόν ρόλο τους γιατί εἶναι λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου. Χειροτονήθηκαν Ἱερεῖς σύμφωνα μέ τήν Ἀγία Γραφή. Οἱ χρισμένοι τῆς ἐταιρείας «ΣΚΟΠΙΑ» δέν δικαιοῦνται νά ὀνομάζονται «Βασίλειο Ἱεράτευμα», γιατί δέν ἔχουν Ἀποστολική Διαδοχή, ἀλλὰ διορίζονται ἀπὸ τό Κυβερνῶν Σῶμα τῆς ἐταιρείας. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἐδῶ καί 2.000 χρόνια, κηρύττει, ὅτι δίδαξαν οἱ Ἀπόστολοι καί ὅτι εἶναι γραμμένο στήν Ἀγία Γραφή. Ἐπίσης, δέν ἔχει ἀλλάξει, μέ τό πέρασ τοῦ χρόνου, οὔτε ἓνα δόγμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀντιθέτως μέ αὐτό πού συμβαίνει στήν ἐταιρεία «ΣΚ ΟΠΙΑ».

Ἀς δοῦμε καί ἓνα ἄλλο θέμα ἀπὸ τά τεύχη τοῦ περιοδικοῦ «Σκοπιά» πού δείχνουν πῶς ἐπηρρεάζει τοὺς ὀπαδούς της, ἀκόμη καί σχετικά μέ τήν ἐργασία τους.

- **Περιοδικό «Σκοπιά» μελέτης, Ὀκτώβριος 2019, σελ. 11:**
«Ἐνας ἀληθινὸς Χριστιανὸς πρέπει νά εἶναι βέβαιος ὅτι ἡ ἐργασία του δέν ἔχει καμία σχέση μέ τή Βαβυλῶνα τῇ Μεγάλῃ (2 Κορ. 6:14-17). Λόγου χάρη, δέν θά μπορούσε νά εἶναι ὑπάλληλος κάποιας ἐκκλησίας τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Ἐπιπρόσθετα, ἓνας Χριστιανὸς πού ἐργάζεται σέ κάποια ἐπιχείρηση δέν πρέπει νά κάνει ἐκτεταμένη ἐργασία σέ ἐγκαταστάσεις πού προάγουν τήν ψεύτικη λατρεία. Ἄν ἔχει δική του δουλειά, ἀσφαλῶς δέν θά ἐπιδίωκε οὔτε θά δεχόταν νά ἀναλάβει κάποια

ἐργασία γιά ὁποιοδήποτε μέρος τῆς Βαβυλώνας τῆς Μεγάλης. Γιατί παίρνουμε τέτοια σταθερή στάση; Ἐπειδή δέν θέλουμε νά συμμετέχουμε στά ἔργα καί στίς ἀμαρτίες θρησκευτικῶν ὁργανώσεων πού εἶναι ἀκάθαρτες στά μάτια τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι φανερό πόση πίεση καί ἐξουσία ἀσκεῖ ἡ Σκοπιά στούς ὁπαδούς της, ἐπεμβαίνοντας, ὄχι μόνο στή ζωή τους, ὅπως ἡ μετάγγιση αἵματος ἢ ἡ στράτευση, ἀλλά καί στά ἐπαγγέλματά τους, ὅσα βέβαια ἀφοροῦν ἐργασίες στίς Χριστιανικές Ἐκκλησίες καί τίς Χριστιανικές ὁργανώσεις. Δέν ἐνδιαφέρεται ἐάν αὐτό εἶναι τό μοναδικό τους ἐπάγγελμα γιά νά συντηροῦν τίς οἰκογένειές τους, ἀλλά θά πρέπει νά ἀλλάξουν ἐπάγγελμα ὅσο καί ἂν αὐτό φαίνεται

σκληρό, γιατί ὁ «δούλος» κηρύττει, ὅτι αὐτές οἱ ἐργασίες εἶναι ἀκάθαρτες στά μάτια τοῦ Θεοῦ.

Τό μῖσος τῆς ἐταιρείας γιά τήν Χριστιανοσύνη, εἶναι μεγάλο καί τό μεταδίδει στούς ὁπαδούς της. Περιμένουν τόν Ἀρμαγεδδῶνα μέ χαρά, γιά νά δοῦν τήν καταστροφή ὅσων δέν εἶναι στήν «κιβωτό τῆς Σκοπιάς».

Ἡ ἐταιρεία Σκοπιά ἀλλοιώνει τήν προσωπικότητα τῶν ὁπαδῶν της κάνοντάς τους πλύση ἐγκεφάλου. Ὁ ὁπαδός πρέπει νά ὑπακούει στά ἐντάλματα τοῦ δούλου, γιατί, ὅπως κηρύττει ἡ Σκοπιά, ὁ «δούλος» εἶναι «ἀγωγός τῆς ἀλήθειας» καί ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ. «Ἀνταρσία ἐναντίον τοῦ δούλου, εἶναι ἀνταρσία ἐναντίον τοῦ Ἰεχωβά».

Δελτίο Τύπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καί Μετεώρων γιά τό “Φεστιβάλ τῶν Χρωμάτων”

Τό «Φεστιβάλ τῶν Χρωμάτων» πού ἔρχεται καί στήν Καλαμπάκα, προβάλλεται ὡς «τό ἔναυσμα γιά τήν πιό ἐπιθετική ἐκδήλωση ἀγάπης» πού «εἶναι ἔτοιμο νά ἐκδηλωθεῖ μέσα ἀπό τόν ἐρχομό τῆς πιό χρωματιστῆς γιορτῆς». Κι ἐνῶ μᾶς ἐνημερώνουν ὅτι «τό φεστιβάλ ἔχει ὡς κύριο θέμα τήν μαζική ρίψη χρωματιστῆς πούδρας μέ τήν συνοδεία μουσικῆς, τεχνῶν καί παράλληλων δραστηριοτήτων...» καί μᾶς βεβαιώνουν πῶς «Τά Χρώματα εἶναι 100% φυτικά. Ἀποτελοῦνται ἀπό πούδρα ἀλευριοῦ χρωματισμένη μέ χρῶμα ζαχαροπλαστικῆς. Ἐπομένως εἶναι γιά κάθε ἡλικία, ἀπό 0 ἐτῶν ἕως 102 ἐτῶν», δηλαδή ἀκίνδυνα, δέν μᾶς ἐνημερώνουν ἀπό πού προέρχεται αὐτό τό «Φεστιβάλ Χρωμάτων».

Σᾶς παρουσιάζουμε, λοιπόν, τό Χόλι: τήν Ἰνδουιστική θρησκευτική ἐορτή τῶν Χρωμάτων πού κάθε ἄνοιξη γιορτάζεται στήν Ἰνδία μέ εὐλάβεια ἐδῶ καί χιλιάδες χρόνια!

Ὁ θρησκευτικός χαρακτήρας τῆς ρίψης ἢ ἐπάλειψης μέ χρώματα στή γιορτή αὐτή

ἔχει ποικίλες ἀναφορές στήν Ἰνδουϊστική μυθολογία καί συγκεκριμένα στόν Ἰνδουϊστικό θεό Κρίσνα.

Πίσω, λοιπόν, ἀπό τήν «ἐλαφρά διάθεση» γιά ἐκτόνωση καί ἐναλλακτικές πτυχές τῆς ζωῆς μέ χρῶμα, «μπορεῖ νά δηλώνει τά παιχνιδίσματα τῆς Ἰνδουϊστικῆς θεότητας Κρίσνα μέ τίς παλλακίδες του ἢ τήν ἀγαπημένη του Radha, εἴτε ἀνάμνηση τῆς καταστροφῆς (ἀποτέφρωσης) κακοῦ πνεύματος τῆς Ἰνδικῆς μυθολογίας καί ἐπάλειψης μέ τήν τέφρα του, μέ ἀναφορές στή γονιμότητα κ.λπ.».

Μία φαινομενικά ἀθῶα διασκέδαση πῶς ὅμως ἀπό τήν ὁποία βρίσκεται σταθερό εἰδωλολατρικό ὑπόβαθρο.

Μέ αὐτά τά θρησκευτικά ἀλλά καί κοινωνιολογικά δεδομένα, πού εἶναι ἐντελῶς ξένα πρὸς τήν ἑλληνική παράδοση καί κουλτούρα, λοιπόν, καλό θά εἶναι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί νά γνωρίζουν, ὅτι ἡ συμμετοχή σε τέτοιου εἶδους ἐκδηλώσεις, εἶναι ἀσυμβίβαστη μέ τήν Χριστιανική τους ιδιότητα.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Προσπάθεια επίσημοποίησης των έναλλακτικών θεραπειών

Σύμφωνα με τό ειδησεογραφικό site indicator¹ τό διήμερο 17-18 Αυγούστου ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (Π.Ο.Υ) δι-οργάνωσε στό Γκουτζαράτ τής Ινδίας Παγκόσμια Σύνοδο Παραδοσιακής Ιατρικής. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας κάλεσε τίς χώρες νά ένσωματώσουν τήν παραδοσιακή καί συμπληρωματική ιατρική στό έθνικά τους συστήματα υγείας. Η ύποστηριξη αυτή έγινε δεκτή μέ ποικίλες αντιδράσεις, στήν πλειονότητά τους αρνητικές κατά του όργάνου του ΟΗΕ, μέ τό έπιχείρημα, ότι προωθεί πρακτικές πού όρισμένοι θεωρούν ότι άποτελούν «ψευδοεπιστήμη».

Τόν έπόμενο μήνα, από 15 έως 17 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε στήν Πράγα τής Τσεχίας τό Διεθνές Συνέδριο Υγείας του 2023². Στο Συνέδριο αυτό, πού τελούσε υπό τήν αιγίδα του Δήμου τής Πράγας καί του καθηγητή Julius Šričák, βουλευτή τής Τσεχικής Δημοκρατίας, προέτρεψαν σέ διάλογο καί άμοιβαία συνεργασία μεταξύ των τομέων τής TCIM (παραδοσιακή, συμπληρωματική καί ολοκληρωμένη ιατρική) καί άλλων τομέων τής υγειονομικής περίθαλψης.

Πολλές άπορίες αλλά καί άνησυχητικές σκέψεις γεννά ή προσπάθεια έπισήμων φορέων νά αναγνωρίσουν έπιστημονική βάση στίς λεγόμενες ΑΝ.ΘΕ.Μ. Ο όρος Άνορθόδοξες Θεραπευτικές Μέθοδοι, συνοπτικώς ΑΝ.ΘΕ.Μ. (άπό τά άρχικά των τριών αυτών λέξεων) προτάθηκε άπό τόν Ιατρικό Σύλλογο Αθηνών (Ι.Σ.Α.) τό 1997. Υπό τόν όρο αυτόν, συμπεριλαμβάνονται όλες οι «έναλλακτικές», ή «συμπληρωματικές», ή «άναπλαρωματικές», ή «παραδοσιακές» θεραπευ-

τικές, ό αριθμός των όποιών υπερβαίνει τίς χίλιες. Γρήγορα δε, ό όρος αυτός έγινε ευρύ-τερα άποδεκτός. Υπενθυμίζουμε, ότι στό «Πορίσματά» της «ή Θ' Συνδιάσκεψη Έντε-ταλμένων Όρθοδόξων Έκκλησιών καί Έερών Μητροπόλεων γιά θέματα Αίρέσεων καί Πα-ραθρησκείας» (8-13 Όκτωβρίου 1997), στό κε-φάλαιο των «Διαπιστώσεων» αναφέρει:

«β: Άνορθόδοξες Θεραπευτικές μέθοδοι». Πάρα πολλές Άποκρυφιστικές καί Παραθρη-σκευτικές ομάδες έμπλέκουν μέ έναν πο-λύ επικίνδυνο τρόπο μέσα στίς διδασκαλίες τους καί θέματα πού άφορούν τήν υγεία... Οί άνορθόδοξες (κατά τόν Ιατρικό Σύλ-λογο Αθηνών) θεραπευτικές μέθοδοι...καί άλλες άποκρυφιστικές τεχνικές, γιά νά έξα-πλώσουν τίς δοξασίες τους χρησιμοποιούν τίς «θεραπευτικές αυτές», έπαναφέροντας τόν γιατρό-μάγο στή σύγχρονη κοινωνία... Οί πλείστες άπό τίς μεθόδους καί τεχνικές αυτές, θεμελιώνονται σέ άσυμβίβαστη μέ τήν Όρθόδοξη Πίστη καί ζωή κοσμοθεωρια-κή τοποθέτηση καί έμπλέκουν μέσα στίς δι-αδικασίες τους τόν άνατολικό μυστικισμό, τή μαγεία-σαμανισμό καί τίς άντιχριστιανικές άντιλήψεις τής "Νέας Έποχής"»³.

Φεστιβάλ Γιόγκα

Διοργανώθηκε καί έφέτος τό 5ο Φεστι-βάλ Ευεξίας (7 μέ 10 Σεπτέμβριου 2023) άπό τόν φορέα μέ τίτλο Lesvos Euphoria International Festival⁴. Οί υπεύθυνοι τής δι-οργάνωσης δήλωσαν πώς στόχος τους είναι ή προβολή της έναλλακτικής καί μοναδικά ένεργειακής Λέσβου μέσα άπό τήν προώθη-ση τής πνευματικής καί ψυχικής υγείας. Στο Φεστιβάλ συμμετείχαν δάσκαλοι yoga άπό τήν Ελλάδα αλλά καί τό έξωτερικό.

1. <https://indicator.gr/poy-antidraseis-gia-ti-stirixi-toy-stin-paradosiaki-iatriki-proothei-tin-pseydoepistimi>

2. <https://www.whc2023prague.com/>

3. https://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/commitees/pastoral/alli_iatriki.html

4. <https://euphoria-lesvos.com/el/>

Τόν ίδιο μήνα καί συγκεκριμένα από 23 έως 24 Σεπτεμβρίου ο Σύλλογος Γιόγκα Ελλάδας, διοργάνωσε τό 9ο Πανελλήνιο Φεστιβάλ Γιόγκα. Στην ιστοσελίδα του συλλόγου⁵ αναφέρεται, ότι: «Ο Σύλλογος Γιόγκα Ελλάδας -Hellenic Yoga Association- ιδρύθηκε τό 2008 για να αναδείξει τη φιλοσοφία της Yoga ως ένα σύστημα αυτογνωσίας, αυτο-βελτίωσης και ανάπτυξης της συνειδητότητας. Σκοπός μας είναι η διάδοση των διαφορετικών συστημάτων Yoga και η ενημέρωση του κοινού για τό φιλοσοφικό υπόβαθρο, τις πρακτικές εφαρμογές και τά όφέλη τους».

Στην παραπάνω δήλωση παρατηρούμε, ότι επισήμως σημειώνεται, ότι η γιόγκα δεν είναι απλώς μία μορφή γυμναστικής. Έχει άμεση σχέση με τον τρόπο που ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον εαυτό του, τον κόσμο και τις σχέσεις του με τον εαυτό του και τον κόσμο. Η όπτική την οποία προτείνει η γιόγκα για την έρμηνεία των μεγάλων υπαρξιακών ζητημάτων είναι έντελως ασυμβίβαστη με την Ορθόδοξη πίστη, λατρεία και ζωή. Για τον λόγο αυτό η Ίερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος επισημαίνει, πώς η «Γιόγκα» τυγχάνει απολύτως ασυμβίβαστη με την Ορθόδοξη Χριστιανική Πίστη και δεν πρέπει να έχει καμία θέση στη ζωή των Χριστιανών⁶.

Συνέδριο Παραδοσιακής Αστρολογίας⁷

Στις 30 Σεπτεμβρίου 2023 πραγματοποιήθηκε τό 1ο Online Συνέδριο Παραδοσιακής Αστρολογίας, που διοργάνωσε τό Ίνστιτούτο Αστρολογίας και κόστος συμμετοχής

80 ευρώ. Συμμετείχαν δέκα όμιλητές από όκτώ χώρες.

Αντί για όποιοδήποτε άλλο σχολιασμό παραθέτουμε απόσπασμα από την τελευταία όμιλία του μακαριστού π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου στό Ε' Σεμινάριο Πίστεως (Αΐγινα 21-27 Αύγουστου 1993).

«Η αστρολογία είναι ασυμβίβαστη με την χριστιανική πίστη για πολλούς λόγους. Τό φρόνημα της αστρολογίας και η έλπίδα που θεμελιώνεται στις κινήσεις των άστρων είναι πράγματα ασυμβίβαστα με τό φρόνημα ενός χριστιανού και με την έν Χριστώ έλπίδα... Η Εκκλησία έχει καταδικάσει την αστρολογία. Ένδεικτικά αναφέρουμε τους Ίερούς Κανόνες ΚΔ' της Αγκύρας και ΛΣΤ' της Λαοδικείας, οί όποιοι επιβάλλουν στους όπαδούς της αστρολογίας επιτίμια που τους άπαγορεύουν τή συμμετοχή στη Θεία Κοινωνία μέχρι και πέντε χρόνια.

Η αστρολογία επικαλείται «άλλους θεούς», που κατά την έκφραση της Παλαιάς Διαθήκης είναι «οὐ Θεοί» ή και «δαιμόνια» («οί Θεοί των έθνων δαιμόνια»). Οί Όλύμπιοι θεοί λ.χ. «βρυκολακιάζουν» με τις προβολές των ιδιοτήτων τους στά άστρα, οί όποιες στη συνέχεια προβάλλονται στους ανθρώπους την ήμέρα της γέννησής τους και προσδιορίζουν όλόκληρη τή ζωή τους, την προσωπική, την κοινωνική, την οικογενειακή, τον χώρο της εργασίας τους και γενικά όλους τους τομείς της ζωής.

Συμπερασματικά αναφέρουμε, ότι η αστρολογία κινείται στον χώρο του άποκρυφισμού και της ειδωλολατρίας και επομένως είναι ασυμβίβαστη με τή Χριστιανική πίστη⁸.

8. <https://www.impantokratoros.gr/astrologia-kai-orthodoxia.el.aspx>

5. <https://www.hellenicyogaassociation.gr/>

6. https://www.ecclesia.gr/epikairotita/main_epikairotita_next.asp?id=3014

7. <https://christosarchos.gr/1o-online-synedrio-paradosiakis-astrologias/>

Ίστοσελίδα της ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:

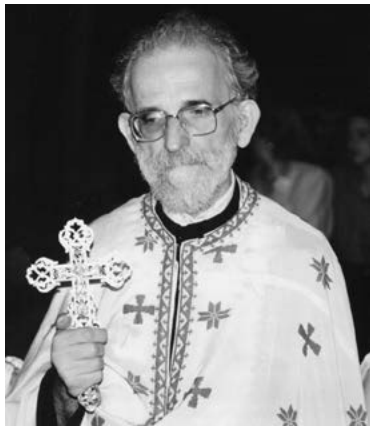
www.ecclesia.gr, e-mail: ierasynodos@ecclesia.gr

Ίστοσελίδα της ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ:

www.ecclesia.gr/greek/holysynod/committees/heresies/HERESIES.HTM

e-mail: aireseis@gmail.com τηλ. 210 7272240-3, fax: 210 7272244

Ίστοσελίδα της Π. Ε. Γ.: www.ppu.gr τηλ. 210 6396665, fax: 210 6082219

**ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου
και συνεργατών του**

1. «Η Ὁρθοδοξία μας».
2. «Η Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη-Λατρεία- Ζωή».
3. «The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life».
4. «Η ἀστρολογία στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
5. «Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας».
6. «Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καὶ παραχριστιανικῶν ομάδων», (ἐκδ. Γ').
7. «Πεντηκοστιανοὶ καὶ Ὁρθοδοξία».
8. «Μετενάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ Κακοῦ», (ἐκδ. Β').
9. «Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, «Νέα Ἐποχή», (ἐκδ. Γ').
10. «Διαλογισμὸς ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση».
11. «Η Λατρεία τῆς «Σκοπιᾶς», (τόμος Α').
12. «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καὶ Ὁρθοδοξία», (τόμος Γ').
13. «Η χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σὲ δρόμους τοῦ Ἑωσφόρου».
14. «Νεοφανεῖς αἱρέσεις-Καταστροφικὲς Λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
15. «Ἐγκληματικὸ δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν».
16. «Ὅμαδες ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη», ἐκδ. Ζ' Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως (Ἀλίαρτος 20-26/9/1995).
17. «Ναζισμὸς μὲ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὁλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ομάδων».
18. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων. Προβληματική καὶ στρατηγική».
19. «Νεοσατανισμός. Ὁρθόδοξη θεώρηση καὶ ἀντιμετώπιση».
20. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας. Πρακτικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴν οἰκογένεια».
21. «Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
22. «Καταστροφικὲς λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ νομικὴ ἀντιμετώπισή τους».
23. «Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία».
24. «Ρωμαιοκαθολικισμός, Προτεσταντισμός καὶ Ὁρθοδοξία».
25. «Ἀφιέρωμα στὸν π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο» ἐκδ. Π.Ε.Γ.

26. Μοναχῆς Ἀντωνίας, «Νεοπεντηκοστιανοὶ στὴν Ἑλλάδα», ἐκδ. Π.Ε.Γ.
27. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θρησκευτικὴ Ἐλευθερία», ἐκδ. Π.Ε.Γ.
28. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θεοσοφία - «Νέα Ἐποχή», ἐκδ. Π.Ε.Γ.
29. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Σχεδιάσμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως», ἐκδ. Π.Ε.Γ.
30. Ἰωάννου Μηλιῶνη, «Ναὶ ἢ ΟΧΙ στὸ Χάρι Πότερ;», ἐκδ. Π.Ε.Γ. (ἐκδ. Δ').
31. Λεωνίδου Ἰ. Φιλιππίδου. «Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ», ἐκδ. Π.Ε.Γ.
32. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάς», ἐκδ. Π.Ε.Γ.
33. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», (τεύχη 1-20 σὲ 5 τόμους), ἐκδ. Π.Ε.Γ.
34. «Σατανιστικὲς παγίδες» (σειρά Β'), ἐκδ. Π.Ε.Γ.
35. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, «Σαηντολογία», ἐκδ. Π.Ε.Γ.
36. Κωνσταντίνου Χολέβα, «Ποιοὶ καὶ γιατί ἀμφισβητοῦν τὴν Ἑλληνορθόδοξη παράδοση;», ἐκδ. Π.Ε.Γ.
37. Ἄννας Μπουρδάκου, «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Ἀπὸ τό Α στοὺς Ω», ἐκδ. Π.Ε.Γ.
38. π. Κυριακοῦ Τσουροῦ, «Ὁ Νεοπαγανισμὸς τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἐκδ. Π.Ε.Γ.
39. Χρήστου Ταγαράκη, «Εἶναι ἡ γιόγκα σωματικὴ ἀσκήση-γυμναστική;», ἐκδ. Π.Ε.Γ.
40. Κωνσταντίνου Παπαχριστοδοῦλου, «Προφῆτες καὶ ψευδοπροφῆτες», ἐκδ. Π.Ε.Γ.

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων ποὺ συνιστοῦμε

1. π. Κυριακοῦ Τσουροῦ, «Σύγχρονες αἱρέσεις καὶ «Νέα Ἐποχή». Ποιμαντικὴ προσέγγιση - Ὁρθόδοξη ὀριοθέτηση», ἐκδ. Ἑννοια.
2. π. Χρυσοστόμου Μαϊδῶνη, Ὁριοθέτηση πίστεως, Ἀρναία 2007.
3. πρωτ. Βασιλείου Γεωργοπούλου, «Ἡ αἵρεση τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά. Τί πρέπει νὰ γνωρίζουμε», ἐκδ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριφυλοῦντος.
4. «Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη», ἐκδ. Π.Ε.Γ Βορείου Ἑλλάδος, (ἐξαντλήθηκε). Ὑπάρχει στὴν ἱστοσελίδα: www.orthodoxnet.gr/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=41
5. Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, «Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μία πραγματικὴ ἀπειλή», ἐκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
6. Βουδιστικὲς αἱρέσεις στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
7. Μ. Ε. Johnes, α) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ πόλεμος μὲ τὸ θηρίο», β) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ μαρμαρωμένος βασιλιάς», γ) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ τὸ νησί τῆς Ἀφροδίτης», ἐκδ. Κ. Ε. Δ., Ἰ. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν (τηλ. 2610 275022).

Τὰ βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν τὰ βρίσκετε μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στὴν Π.Ε.Γ. τηλ. 210 6396665, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολῇ.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγία Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: 210-63.96.665, FAX: 210-60.82.219

Παρακαλώ νά μου στείλετε τό/ά βιβλίο/α

στήν παρακάτω διεύθυνση μου:

Επώνυμο: Όνομα:
Όδός & αριθμός:
Ταχ. Κωδ. & Πόλη: Τηλ.:

Παρακαλώ όπως μου αποσταλούν επί αντικαταβολή.

Ό παραγγέλλων

.

Ό ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεί καί αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ*

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγία Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: 210-63.96.665, FAX: 210-60.82.219

Παρακαλώ, μέ ενδιαφέρει νά μου αποστέλλετε τό περιοδικό «ΔΙΑΛΟΓΟΣ» στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Επώνυμο: Όνομα:
Όδός & αριθμός:
Ταχ. Κωδ. & Πόλη: Τηλ.:

* Συμπληρώνεται σέ περίπτωση αλλαγής διεύθυνσεως ή έγγραφης νέου παραλήπτου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΓΟΝΕΩΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ

Τ.Θ. 60120

153 10 ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο Γλυκών Νερών
Αριθμός Αδείας 104

Κωδικός: 4981 ΕΝΤΥΠΟ ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡΙΘ. ΑΔΕΙΑΣ 528/95

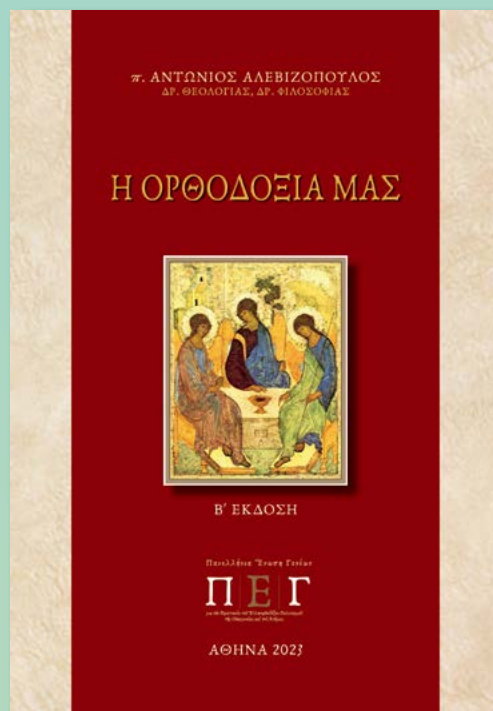
Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΜΑΣ

Μέ ιδιαίτερη συγκίνηση καί αίσθημα ευθύνης, προχωρήσαμε στην δεύτερη έκδοση του πολύτιμου αυτού βιβλίου, δίνοντάς του νέο σχήμα καί νέο εξώφυλλο. Παράλληλα, τό εμπλουτίσαμε μέ ένα χρηστικό αλφαβητικό Εϋρετήριο, ὥστε νά διευκολύνουμε τόν ἀναγνώστη στή μελέτη του.

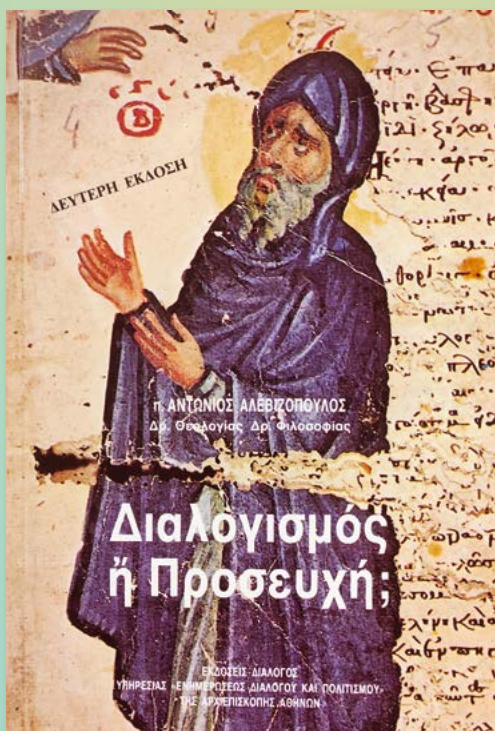
«Ἡ Ὁρθοδοξία μας» ἀποτελεῖ ἕνα μοναδικό ἐγχειρίδιο πού μᾶς εἰσάγει στόν ἀπέραντο πλοῦτο τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Δέν πρόκειται ἀπλά γιά ἕνα βιβλίο δογματικῆς. Ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο παρουσιάζονται οἱ ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας εἶναι ἰδιαίτερος. Ὁ συγγραφέας χρησιμοποιεῖ μέ χαρακτηριστική ἀνέση τήν Ἁγία Γραφή, τούς Πατέρες ἀλλά καί τήν ὕμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅταν μελετάει κανεῖς τά κεφάλαια τοῦ βιβλίου, ἀντιλαμβάνεται ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ὅτι παράλληλα μέ τήν ἐκθεση τῶν ὀρθοδόξων ἀληθειῶν, ὁ π. Ἀντώνιος ἀπαντᾷ στούς «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», στούς «Νέο-Πεντηκοστιανούς», στούς Ἰνδουῖστές κ.ο.κ.

Πιστεύουμε ὅτι καί ἡ παρούσα ἐκδοση θά ἀποτελέσει βασικό ἐγχειρίδιο πίστεως στά χέρια τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί κάθε ἀνθρώπου πού χρειάζεται ἕναν ἐγκυρο ὁδηγό γιά τήν πορεία του μέσα στόν σύγχρονο κόσμο.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΕΙΤΕ ΤΟ ΑΠΟ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ,
ἢ τήν Π.Ε.Γ., τηλ. 210 6396.665.

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ;

Στά ύπαρξιακά κενά τῆς κοινωνίας μας ὑπάρχουν σήμερα πολλές «προσφορές». Μία ἀπό αὐτές εἶναι ὁ διαλογισμός, πού προβάλλεται σέ ποικίλες μορφές ἀπό διάφορες ὁμάδες ὡς «μοναδική λύση». Οἱ ὁμάδες αὐτές, κυρίως ἀσιατικῆς προέλευσης, γιά τήν προπαγάνδα τους στή Δύση, χρησιμοποιοῦν χριστιανικούς ὅρους καί συγχέουν τό διαλογισμό μέ τήν προσευχή, μέ ἀποτέλεσμα νά φέρουν σύγχυση σέ πολλούς.

Μέ τό βιβλίο αὐτό, ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος, ἀποδεικνύει τή διαφορά ἀνάμεσα στήν προσευχή καί στό διαλογισμό καί ὀριοθετεῖ τήν προσευχή τῆς Ὁρθοδοξίας μέσα ἀπό τούς λόγους τῶν Ἁγίων Πατέρων καί τη ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΕΙΤΕ ΤΟ ΑΠΟ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ,
ἢ τήν Π.Ε.Γ., τηλ. 210 6396.665.